

MALAJSIE

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Únor 2020

Chtěli jsme se podívat do Západní Austrálie, k tomu jsme si ještě přidali Malajsii. Jeli jsme opět s Kadlecovými jako loni do Chile. Předtím jsme měli pochybnosti, zda vůbec jet – v Austrálii totiž zuřily hrozné požáry, naštěstí na východě. Navíc se v Číně objevil koronavirus, chřipkové onemocnění, které se zvrhávalo v pandemii. V době našeho odletu bylo již přes 40 tis nakažených a asi 800 mrtvých. Podařilo se to ale udržet v Číně, mimo ni bylo jen pár desítek případů. Vláda sehnal roušky a těsně před odletem i respirátory, pro které jel do Hradce Králové. Do třetice den před naším odletem zuřil v Evropě orkán Sabina, kvůli kterému byla řada letů zrušena. V den našeho odletu již měl být vítr utišený, ale Prahou se přehnalo několik větrných bouří se sněhem.

Honza nás po čtvrté hodině odpolední dovezl na letiště. Na terminálu 1 bylo naše letadlo jediné, které v podvečer odlétalo. Letěli jsme s tureckými aeroliniemi do Istanbulu. Odlet byl po 7. hodině. Za 2,5 hodiny jsme byli v Istanbulu. Dali nám k večeři kuře s omáčkou a rýží. K tomu jsme si dali malé lahvičky vína a chenet, který Vláda koupil v meziletištním prostoru. V Istanbulu prodávali ve stánku pivo za 9 euro, to je docela síla. V Istanbulu pěkně lilo a my vystupovali po schůdkách a do autobusu, i když výstupový rukáv byl jen asi 2 m od letadla. Taky než jsme definitivně přistáli, rolovali jsme asi 20 minut po ploše.

12.2.

Z Istanbulu jsme vyráželi v 1.35 místního času. Bylo zde o dvě hodiny víc než u nás. Letadlo bylo podstatně větší, mělo sedadla 2*4*2, my seděli uprostřed. Krátce po startu jsme dostali opět jídlo. Bylo na výběr pečené kuře s bramborem nebo těstoviny se sýrem, tentokrát s pivem a pak ještě na spaní lahvičku vína. K tomu byl ještě humusový humus a zelenina se sýrem, něco jako řecký salát. Asi dvě hodiny před přistáním jsme dostali k snídani míchaná vajíčka a jogurt.

V Kuala Lumpur jsme byli před pátou hodinou místního času, je tu oproti Česku posun o 7 hodin. Po výstupu jsme procházeli luxusními krámy, k celnímu odbavení jsme museli přejet autobusem do jiného terminálu. U imigračních byla dlouhá fronta, šlo jim to dost pomalu. Pro sichr jsme si nasadili na nos ochrany, měl je veškerý personál, cestující jen někteří. My měli roušky, Vláda respirátor, já ho měla původně taky, ale dusila jsem se v něm, tak jsem to vyměnila

Mně se na nic neptali, jen jsem přiložila ukazovák na skener, Vašek musel předložit letenku sem. Na letišti jsme měli objednané auto, směrovky na půjčovny tu nebyly. Informátorka nás poslala o patro dolů. Tam sice bylo plno stánků půjčoven, ale ne ta naše. Nakonec to byl Europcar. Dostali jsme úplně novou Toyotu Vios, černou, s automatickou převodovkou.

Vyměnili jsme si peníze, za 1 E bylo 4,1 r, tj. 1 ringgit byl asi 5 Kč.

Vyjeli jsme po čtyřproudu směrem do Kuala Lumpur, byl velice slabý provoz, až od napojení na dálnici zesílil. Do ubytování jsme to měli jen asi 8 km od letiště. Navigovala jsem to přímou cestou, kousek byla drsná prašňáčka. Pak měla být odbočka, ale byl tam plot, museli jsme to objet z druhé strany. Projeli jsme závorou, registrovali nás, byla to taková rezidenční čtvrť nóbl vil. My měli ubytování ve vile Shamir. Byla krásná, patrová s bazénem, měla tepaný plot i mříže. Uvnitř bylo velkolepé přízemí a schodiště nahoru. Museli jsme před dveřmi sundat boty, měli tam naleštěnou mramorovou podlahu.

Vykoupali jsme se v bazénu, byl asi 15 metrový s hloubkou po prsa (moje). Pomalu se stmívalo, bylo půl osmé. Osvěžili jsme se pivem z domova a vypili i 1 láhev vína. Vláda dal příspěvky na facebook.

13.2.

Ráno jsme měli objednanou snídani na 8,30. Měli jsme to naservírováno dole v přízemí pod poklapy – byly tam palačinky, pirožky, buchta, ještě jsme k tomu uvařili čaj nebo kafe. V tousteru se daly opéct tousty. Já si šla ještě po snídani zaplavat.

Vyrazili jsme směrem na sever Kuala Lumpur k jeskyním Batu Caves. V půjčovně aut nám doporučili, že si máme na průjezdy po dálnici koupit kartu Touch 'n Go, tak jsem to napřed

namířila k nejbližší benzínové pumpě, i když byla opačným směrem, než jsme potřebovali jet. Tam jsme ji koupili za 88 r.

Mají tu velice hustou dálniční síť. Jeli jsme v podstatě vnějším okruhem. Byla zrovna špička, ale pouze v místech sjíždí se někde provoz trochu zadržával. Projeli jsme okolo města, bylo tam plno vysokých paneláků se stříškami. V dáli jsme viděli věže Petronas Tower. Stejně by z nich nebyly extra výhledy, protože bylo trochu mlhovo. Měli jsme tam objednanou exkurzi, ale kvůli koronaviru jsme to vzdali.

Kousek od Batu Caves se Vládovi nepodařilo zabočit na příčnou dálnici, i když předtím jsme absolvovali několik křížení. Chtěla jsem to navigovat sousední první třídou, ta však byla ve výstavbě, tak jsme museli udělat okružek pod dálnicí a najet na ni. Stavěli tam nadzemní rychlodráhu.

Když jsme dojížděli k Batu Caves, byl označen vjezd o něco dříve než jsem počítala, uhnuli jsme tam a pak se nemohli dostat se zpět na motorovku. Bylo tam parkoviště a ke chrámům se dalo přejít po lávce přes železniční trať. Bylo tam ohromné tržiště a tam kde mělo být dle mapy parkoviště, tak to bylo zastavěné stánky a motokárovou dráhou.

Dole pod Batu Caves stojí ohromná zlatá socha hinduistického boha války Murugana vysoká 43 m. Nahoru vede barevné schodiště. Půjčovali tam za malý peníz sarongy pro ženy, které neměly dost dlouhé sukně či kalhoty. Tílka jim kupodivu nevadila.

Vystoupali jsme celkem náročný výstup k hornímu chrámu. Tam byla velice zdobná brána a za ní vstup do ohromné jeskyně. Dolů ze skály visely krápníky, ale ne takové, na jaké jsme zvyklí, ale spíše zvláště tvarované s boulemi, něco podobného jako v Ha Tien ve Vietnamu. Jeskyně byla hodně vysoká, nahoře měla pár děr, v ní byl postavený chrámeček. Nad schodištěm byl další chrámeček v prostoru s propadlým stropem, něco jako Macocha. Tekla tam nějaká léčivá voda, byla dost smradlavá. Všude bylo plno opic, některé byly docela drzé.

Sešli jsme dolů, byl již dost hnusný hic. Pod schody byl tradičně barevný a zdobený hinduistický chrám. V jeho přízemí byly různé sochy. Vaškovi nějaký kněz nabarvil čáru na čelo. V patře byl chrámeček a ozdobený býk. Dole byl velice realistický obraz miliskujícího se slona a býka s nápadně vykreslenými genitáliemi.

Kousek před chrámem byla placená galerie zahrada. Vstupné bylo 15 r, tak jsme to investovali, dostali jsme pásku na ruku. Uvnitř měli ptáky, spárované pávy. Jeden se nám krásně předvedl rozevřením ocasu a pak skočil na slepici. Nabízeli tam focení s papoušky za 25 r. Hlavní atrakcí tu však byly dvě jeskyně, v první jeskyni Ramayana byly sochy většiny hinduistických svatých, nad nimi vždy bylo napsáno jejich jméno. Pak zde byly skupinové sochy ze života Šivy. Měli tu v nádrži dravé ryby arapaimy, vypadaly jako kovové.

Ve druhé jeskyni byli svatí vyvedení v obrazech nebo tam byla socha a za ní nakreslené pozadí. Dalo se vejít do další jeskyňky, kde měli hady, hmyz, ještěrky, uvedeno jako reptiles. Ve většině klecí jsme nic neviděli. Zadní část byla označená jako nebezpečná s extra jedovatými hady. Od dvou hodin zde měla být na pódiu nějaká folklórní šou. Vyšli jsme z jeskyně v 14.08 a už bylo po

šou. Vedle byl ještě chrámek s jezírkiem a vodopády v pěkné zelení. Cestou k autu jsme si koupili smažené kroužky, kořeněné, dobré. 2 ks byly za 1 r., voda půl litru stála 1 r.

Pak již jsme vyrazili od Kuala Lumpur směrem na sever. Přímo na dálnici se tím směrem nedalo najet, tak jsme museli udělat pomocnou klíčku objetím kruhového objezdu. Jeli jsme do Kuala Selangor. Cestou jsme se stavili na dálničním odpočívadle, měli tam velice levná jídla, třeba polévku husťáčku s tofu, brokolici a kuřecím masem, bylo to pěkně pálivé a stálo to 6,9 r. Jarka si dala jakési rýžové koule přelité sezamovou omáčkou (steamboat) jen za 3,5 r.

To již jsme měli do Kuala Selangor jen asi 25 km. Poslední kus dálnice byl ve výstavbě a jelo se jen jedním pruhem. Na kraji města jsem našla Tesco, tak jsme k němu zajeli, museli jsme přejet protější směr dálnice. V Tescu jsme nakoupili piva Tiger 6 ks za 33 r, jinak tu bylo celkem levno, koupili jsme toustový chléb, tuňáka a protispánkovou mrkev.

Ubytování jsme měli v Ecohotelu De Palma za městem. Vyfasovali jsme chatičku se dvěma místnostmi a příslušenstvím. Po občerstvení pivem jsme si šli zaplavat do bazénu. Byla dost teplá voda, v dětské mělké části byla přímo horká. Mezi chatkami bylo lanové centrum.

Šli jsme do hotelové restaurace na večeři. Byli jsme tam sami. Vláďa a Vašek si dali nasi goreng, což byla smažená rýže s mořskými potvory, já hovězí vývar a Jarka salát s jogurtem a melounovou šťávou. Na Vaška zapoměli a udělali mu jídlo teprve po urgenci.

Vláďa chtěl na televizi předvést nějaké své filmy, televize měla USB, ale bohužel nebrala formát MP4, na který to doma pracně převáděl.

14.2.

Ráno po půl osmé jsme šli na snídani. Byla domorodá, byla tam rýže, párečky, fazole s kečupem, pálivá omáčka, sušené rybičky, polévka husťáčka. Měli i něco do mléka a něco sladkého, ale mě stačilo to napřed uvedené. Byl tam zájezd mladých Malajců, Evropané žádají, ale asi ještě spali, protože včera jsme nějaké viděli.

Z hotelu jsme jeli na kopec Malawati s parkem, majákem, vyhlídkou na moře a historickým muzeem. Tam jsme vyjeli spíše omylem, chtěli jsme jet souběžnou silničkou k Naturparku, kde je rezervace mangrovů. V Naturparku bylo pusto, ale v pokladně byli a hned nás odchytili. Zaplatili jsme 2 r za jednoho jako důchodci. Šli jsme asi půl kilometru k okruhu podél mangrovové bažiny. Byly tam hlavně fíkusy, krásný černý motýl, volavka. V bažině stála rozhledna, byla z ní vidět nekonečná zeleň. Cesta vedla po náspu, okolo byl uměle vyhloubený kanál. Těsně přede mnou proběhl varan ve vzdálenosti asi 1m a 1m dlouhý.

V polovině cesty vedl chodíček směrem k moři mladými mangrovky v bažině, kus byl vykácený, byly tam zasazené nové. Objevili jsme tam strom, který jsme vypěstovali z pecky ze Srí Lanky, jmenuje se Terminalia Catappa, tedy vrcholák pravý (měli tam informační tabule). Měly tam také žít vydry, slyšeli jsme jen šplouchnutí něčeho většího do vody.

Pak jsme vyrazili na sever. Dle mapy tam všude byla dálnice, ale byla to jen motorovka a navíc ještě rozestavěná. Jelo se dost pomalu. Jediný dostavěný kus opravdové dálnice v délce asi 20 km byl za Sabak Bernam.

Jeli jsme do města Lumut, tam přešli na ostrov Marina Island, který je spojený s pobřežím hrází a tam odtud jeli lodí na ostrov Pangkor. Zpáteční lístek nás stál 14 r. Lodě jezdily každou celou hodinu, vždy o půl jela zpět. Dojeli jsme do Pekan Pangkoru. Tam bylo zaparkovaných plno motorek, skoro všichni zde jezdili na motorkách většinou bez přileb, ev. zde pracovaly taxíky. Hned se nám jich několik nabízelo.

Šli jsme pěšky do sousední vesnice Sungai Pinang, chodník byl jen kousek a pak už ne, tak jsme šli po silnici.

Zastavili jsme se v jedné čínské občerstvovně na pozdní oběd a dali jsme si rýží s kuřecím masem s omáčkou, Kadlecovi mleté šištičky. Včetně 3 půllitrů balené vody nás dva to stálo 11 r.

Došli jsme až k hinduistickému chrámu. Dalo se k němu jít přes vydlážděnou plochu, ale bez bot. Ostatní měli ponožky, tak to pro ně nebylo tak hrozné, ale já na bosých nohách měla spáleniny. Vedle byla Tamská škola. Nevěděla jsem, že tu žijí Tamilové. Na řadě obyvatel to bylo vidět, byli výrazně tmavší, a bylo tu také dost Číňanů.

Od chrámu jsme se vraceli uličkami mezi domorodými domky. Byly ozdobené čínskými lampiony a nápisy, občas vedla nějaká ulička k molu. Viděli jsme výrobu docela veliké tradiční lodě. Šli jsme na dlouhé dřevěné molo, jezdili na něj na motorce. Byl odliv, byl tam dost binec a různé naplaveniny. V bahně lezli krabí, ryby a rybičky s nožičkami. Právě začal příliv, voda přibývala velice rychle.

Vrátili jsme se do přístavu, pouze chvíli předtím odjela loď, měli jsme tedy 50 minut na další. Zašli jsme do kavárny, ale byla to spíše jídelna, měli tam jídla v nádobách za pár čmrdlíků, my si však dali jen kafe. Kadlecovi měli velké s ledem. Ještě jsem se šla podívat na trička, která tam prodávali. Koupila jsem si triko za 13 r s nápisem Pangkor a květinovým vzorem, Jarka koupila dětské triko za 5 r.

V 6 hodin jsme vyrazili na ubytování do města Taiping, bylo to asi 90 km a jeli jsme to skoro 2 hodiny, i když z toho bylo asi 20 km po dálnici a část motorovka. Před Taipingem se ale zvedala

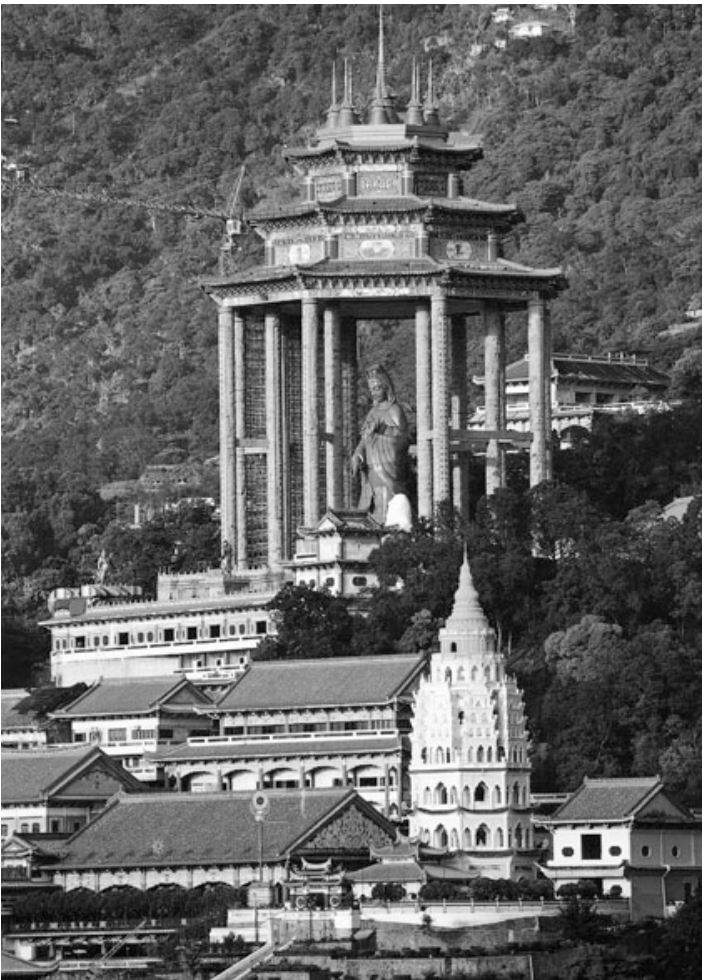
vysočina, tak se silnice hodně klikatila, a jeli jsme dlouho za nákladákem. Ten nám sice dával znamení, že ho můžeme předjet, ale bylo to v zatáčkách, tak si to Vláda netroufnul. Před Taipingem již bylo skoro tma, ale hlavně proto, že bylo zcela zataženo.

Měli jsme rezervovaný hotel Flemington, vypadal zvenku hodně honosně. Před budovou bylo parkoviště obsazené, tak nás poslali do suterénu. Tam odtud jsme mohli vyjít jen po schodech pěšky. V přízemí byla recepce a nóbl restaurace s židlemi v bílých povlacích. Než jsme vyřídili formality, tak se strhnul šílený slejvák. Hosty se snažili vysazovat z auta hned před vchodem.

Měli jsme pokoje ve 4. patře. Byly vedle sebe se spojovacími dveřmi. Zde se Vládovi podařilo disk zprovoznit, tak jsme se koukali na písničky ze 60.let. Přitom jsme zlikvidovali láhev vína, kterou zde koupili Kadlecovi, ale byla z Austrálie.

15.2.

Po opulentní snídani na střeše hotelu jsme podnikli celodenní výlet na ostrov Penang. Od Taipingu to bylo asi 90 km. Vymotali jsme se z města, jeli kousek po motorovce a najeli na dálnici. Ta byla opravdová a jeli jsme po ní až na ostrov po mostě.

Na ostrov vedou dva mosty, my jeli po tom delším asi 12 kilometrovém do Bayan Lepas. Celé východní pobřeží ostrova je zastavěné mrakodrapy, je zde velice hustá zástavba. Po dálnici jsme jeli do George Townu, hlavního města ostrova. Jeli jsme mezi mrakodrapy různých tvarů, obě města byla spojená.

My jeli ke klášteru Kek Lok Si. Je to největší buddhistický klášter na světě, jsou to vlastně dva kláštery vedle sebe a mezi nimi jsou přibližovací lanovky, první z dolního parkoviště a horní k soše Juan Jin. My vyjeli k první bráně do kláštera, zaparkovali tam, prohlédli si chrám s krásným stropem a šli po krytém schodišti nahoru. Stála tam pagodovitá věž a další kulatá. My si prohlédli další chrámek, před ním byla terasa s vyhlídkou na město. Pak jsme procházeli suvenýrovými obchody ke kolejové lanovce k soše. Cesta nahoru stála 3 r. Bylo to něco jako ve Valparaísu.

Na vrcholku byla buddhistická Madona pod přístřeškem s několika sloupy, bohužel v rekonstrukci. Sloupy byly vyřezávané se vzorem. Prodávali zde glazované tašky na střechu za 30 r a kupující si mohl říci, co chce na tašku napsat. Taška bude časem umístěna na střeše. Mysleli jsme, že nějak dolů sejdem, ale šlo to jen po silnici a ani se nedalo přejít ke chrámu, odkud jela nahoru lanovka. Sešli jsme po silnici až k parkovišti.

Pak jsme se chtěli podívat k pevnosti Fort Cornwall. Donavigovala jsem to tam, jeli jsme velice hustým provozem celým centrem. Pevnost však byla v rekonstrukci a parkoviště před ní bylo zavřené.

Tak jsme jeli na sever ostrova. Cestou jsme se zastavili v jedné čínské restauraci na oběd. Měli tam jídla o velikosti S, M, L. Já si dala Fried Reis s párečky o velikosti S,

Vláďa s Vaškem si dali nudle s mořskými plody ve velikosti L, Vláďa ho přesvědčil, že S bude málo. Já dostala normální porci, oni maxiporce. Ceny byly celkem přiměřené, moje porce za 12 r, velké nudle 22 r.

Dál jsme již jeli na severní pobřeží ostrova, předtím jsme se však nemohli vykopat z města, bylo tam řada semaforů, jednotlivé barvy vždy svítily hodně dlouho, tak se čekalo na zelenou i více než minutu. Taky tam byly časté uhýbací pruhy a pokud Vláďa nebyl ve správném, nikdo ho do něj nechtěl pustit.

Konečně jsme se vymotali z města, jeli jsme do Teluk Bahang. Kousek před ním byla Spice Garden – bylinková zahrada. Koupili jsme si důchodcovské vstupné za 25 r. Kromě Vládi se nás ptali na věk, nahlásili jsme 62 – 67. Dostali jsme mapičku, vypadalo to na ní jako ohromný areál, ale nebylo to nijak dlouhé. Vyrazili jsme do kopce, měli tam bylinky, různé rostliny, nahoře altánek s bylinkovým čajem. Na stromě byla zavěšená ohromná houpačka, měli tam obrázky s druhy palem, vodní rostliny, v docela hustém lese schůdky. Bylo to docela zajímavé.

Přešli jsme přes silnici k moři, tam byla plážička, místní (ženy) se koupaly v šatech, tak jsme tam ani nelezli. Dali jsme si tam kafe. 3 kávy stály 4 r, možná moje s mlékem byla dražší.

Dojeli jsme do městečka, na jeho okraji stojí opuštěný hotel, nevypadá až tak zle, ale je viditelně opuštěný a zarůstá. Přitom vedle postavili zcela nový. Dojeli jsme na konec městečka, bylo tam parkoviště a přístav s pár rybářskými loděmi. Údajně se tam odtud měly dělat vyjíždky na nedaleký mys, ale nebyly o tom žádné informace. Zpět jsme se vraceli po silnici č 6. Byla zde odbočka na zábavní park Entopia, také tam byla i motýlí farma. Nad městečkem byla přehrada.

Pak jsme se stavili na farmě tropického ovoce, dělají tam prohlídky po farmě s průvodcem. My si pouze objednali džusy – papáju s limetkou, bylo to skvělé, dalo se vybrat z mnoha druhů. Měli tam i řadu druhů ovoce v bedýnkách. Kadlecovi si dali zmrzlinu z durianu, nebylo to ani cítit. V našem hotelu měli cedulku „durian je zakázán“.

Po pár kilometrech ještě měla být durianová farma, ale byla tam zavřená brána. Západní strana byla domorodější a ne tak hustě osídlená. Objeli jsme ostrov kolem dokola a opět najeli na most z ostrova a dálnici do Taipingu. Dorazili jsme tam po sedmé hodině a ještě jsem musela najít supermarket. Našla jsem Tesco, tak jsme šli nakoupit zásoby – pivo a víno. Alkohol měli ve zvláštním výklenku a platilo se zvlášť. Pytlík s ním byl zapečetěn. Taky jsme koupili chleba a mazací sýr.

Do hotelu jsme dorazili za tmy. Parkoviště před hotelem i v suterénu bylo plné. Snažili se nás poslat o kus dál, že prý se to později uvolní, že budeme moci přeparkovat, ale to Vláda nechtěl. Nakonec dole místečko našli po přerovnění aut.

Dole v přízemí byla nějaká velká čínská merenda, v 1. patře čínská svatba. Šli jsme si sednout na střechu na pivo, měli tam jen třetinky 4 druhy od 16 do 18 r., tak jsme si dali po dvou. Pak již byli Kadlecovi příliš unavení, poslali jsme tedy jen fotky na FC.

16.2.

Ráno jsme měli opět opulentní snídani na střeše hotelu, byl jen trochu pozměněný sortiment, byly jiné nudle, puding, mezi slanými věcmi, tam kde včera byla zapečená šunka něco jako žemlovka. Jídla byla pod odklápěcími poklopy, dělali i omelety, byla tam zelenina, vajíčka, ovoce i další jídla. Ani se nedalo vše ochutnat.

Bylo krásně jasno. Nechali jsme auto s věcmi v garáži a šli se projít do městského parku přes ulici od hotelu. Bylo tam spousta lidí, protože byla neděle. Lidé chodili či běhali po promenádě podél jezera. Byla tam alej ohromných rozložitých stromů nazvaných Reintree, tedy dešťové stromy. Dali jsme si okruh, napřed po můstku, pak mezi jezírky. O kus dál byla zoologická zahrada a bylo slyšet řvaní lvů. Byly tam zajímavé stromy, umělé skalky, viděli jsme různé ptáky.

Vrátili jsme se do hotelu a odjeli. Jeli jsme po dálnici do Gopengu. Tam měla být čajová farma Gaharu Tea Valley. Byla s honosnou bránou, v hlavní budově měli krám a informace. Prohlídky farmy ale byly zrušeny kvůli koronaviru. Vozili tam totiž turisty klimatizovanými mikrobusem po plantáži a to považovali za rizikové, vlastním autem se jet nedalo. Čaje na prodej byly dost drahé. Koupili jsme si tam čajové nudle, obyčejné nudle se měly vařit spolu se sypaným čajem.

Vrátili jsme kus zpět na Ipod a uhnuli do hor. Napřed byly porostlé špičaté kopce jako ve Vietnamu či v Číně v Guilinu, poté bylo serpentýnovité stoupání. Cestou jsme se zastavili v jahodové farmě na kopci nazvané Na konci. Až později jsme pochopili proč, z opačné strany byla na konci, pro nás na začátku. Byla tam pěstírna jahod, pěstovali je tam v zavěšených květináčích. Prodávali to tam docela drah, samosběr půl kila jahod za 25 r. Byla u toho i jídelna, kde jsme si dali kuřecí stripsy a listové trojhránky s bramborovým těstem. Vláda měl rybu s hranolky. V krámě jsme koupili čaj a sušené ovoce.

Pak začaly foliovníky, táhnoucí se až do vysokých kopců. Další zastávku jsme udělali na motýlí farmě. Vstupné bylo 10 r. Motýli byli převážně tmavě modří s žlutým pruhem. Jinak tam byl jeden ohromný lišaj, někteří motýli leželi na zemi mrtví. V druhé části byla kulatá nádrž se štíry, žába, místnost s vypreparovanými motýly a brouky, byla tam ohromná kobylka. Taky tam měli králíky, brouky – roháče a 4 druhy hadů – byli zelení v klubku na větvi.

Jeli jsme do Cameron Highlands Tam mělo být infocentrum, ale nikdo tam nebyl, jen tam byla zřejmě lesní správa. Pak jsme jeli do hotelu, měl to být hotel Kavi Boutique. Tam, kde měl dle mapy být, nebyl. Tak jsem zkusila do vyhledávače zadat jméno ulice z jeho adresy, s číslem to nenašlo, ale bez čísla jsem ulici našla. Bylo to v centru města Brinchang. Byla to ulice rázovitých úzkých podobných domů s vysokými štíty. Dostali jsme dva pokoje uvnitř domu s okny pouze do chodby.

Museli jsme jít zaplatit kartou do sousedního hotelu Regency. Pak jsme hned vyrazili na prohlídku města a na večeri. Byl tam čilý ruch, hospoda na hospodě, nabízeli nám jídelní lístky, ale jídla měli za 20 r a výše. Když jsme věděli, za co se tu dá jídlo pořídít, proč bychom dávali víc. Zašli jsme do vedlejší ulice směrem k hotelu, tam byla osvěžovna přesně dle našeho gusta. Napřed jsem z ní měla strach, protože tam blikala barevná světýlka, ale uvnitř bylo tradiční okénko, jídla na obrázcích a vikslajvantové ubrusy. Jídla byla za 8 – 10 r. Já si dala něco na ha... a nevěděla jsem, co to bude. Byla to omáčka se zeleninou a mořskými potvory s rýží. Vláda měl kousky kuřete s rýží. Pro nás dva účet včetně dvoulitrové vody činil 17 r.

Vrátili jsme se do hotelu a zkoušeli Vláďovi posílat fotky na facebook. Bylo to hrozně líné a bylo těžké to prorazit. Ale během večera se to podařilo. Byla jsem utahaná jako kotě, v 11 hodin jsem odpadla.

17.2.

Ráno jsme měli snídani v hotelu Regency. Jako hosté jsme tam byli sami, personálu asi stejně. Měl tam být bufet, ale tím, že nebyli lidi, tak dávali snídani na stůl. Dali nám vybrat americkou či

muslimskou snídani. Dali jsme si muslimskou, byla to rýže se sušenými rybičkami a oříšky s pálivou omáčkou, daly se udělat tousty.

Hned po snídani jsme vyrazili na čajové plantáže Sungai, odbočka byla kousek od motýlí zahrady. Jeli jsme docela do krpálu a kromě nás plno džípů pro turisty, dokonce jeden džíp vezl lidi na střeše. Záhy začaly fotogenická místa, zastavovali jsme, kde to šlo.

Chtěli jsme jet na čajovou plantáž, ale v pondělí bylo zavřeno. Byla tam závora. Jeli jsme tedy nahoru, jedna cesta vedla ke skleníkům. Bylo tam auto zarostlé zelení, ve svahu tam byly foliovníky, pod nimi tam byla ohromná konstrukce. Druhá cesta vedla na vrchol Gunung Brinchang, ale jeli jsme jen kousek, dál už Vláďa nechtěl pro špatný stav cesty, proto jsme šli dál pěšky. Ještě kus by se dalo jet. Jezdily tam normální auta, ale pak již jen teréňáky. Potkali jsme tam pár mladých Slováků, měli Malajsií spojenou s Laosem a byli také autem.

My se vrátili k autu a jeli jsme k vodopádu Parit. Bylo tam docela solidní parkoviště, občerstvení, záchodky, ale nikde nikdo, vše bylo zavřené. K vodopádu to bylo jen asi 100 m. Byl to menší vodopád asi dvoumetrový, pod ním byl docela bordel, plavaly tam hlavně plasty. Nad vodopádem byl můstek uprostřed s altánkem kovové konstrukce. Přešli jsme vodu a šli kus proti proudu. Cesta vedla krásným lesem s borovicemi, ale mělo to hustý podrost. Rostly tam kapradovité palmy, vedl tam dlaždicový chodníček. Vrátili jsme se k autu. Místní trasy jsou nakreslené v mapě, ale nejsou okružní nebo hodně dlouhé. Stavili jsme se na oběd v lidovce, kde jsme vyfasovali talíř s rýží a mohli si nandat cokoliv dalšího.

Přejeli jsme k dalšímu vodopádu Robinson. Tam to bylo trochu dál, předešli nás opět ti Slováci. Došli jsme k vodopádu, byl vysoký asi 10 m, nepřístupný v rokli. Krajina zde byla divočejší jako prales, bylo zde hodně vlhko. Stromy byly porostlé parazitickými rostlinami. Původně jsme mysleli, že to ještě vezmeme na vyhlídku, ale vedly tam rozbité schody a šlo to hodně do krpálu. Při návratu k autu u parkoviště přes potok byla kavárna s prodejnou a dětským koutkem na krmení zvířátek. Dali jsme si kafe a koupili nějaké sušené ovoce.

Odjeli jsme do Brinchangu a šli se podívat do buddhistického kláštera Sam Poh. Byly to tři haly za sebou a v nich zlaté sochy. Měli tam napsáno, kdo je kdo. V zadní místnosti byl obraz se všemi svatými, zřejmě to byla malba na hedvábí. Po stranách byly ještě další místnosti. V jedné měli donátorské destičky s obrázkem lidí a nápisem v čínštině, na druhé straně měli různé zlaté sochy svatých s popisem, některé i fousaté.

Chtěli jsme jít odtud na výlet po trase č. 2, vyrazili jsme po schodech okolo kláštera, dál však byl šílený krpál, jílovitý, místy tekla voda, tak jsme to vzdali. Nad klášterem byla rozestavěná asi pětipatrová pagoda.

Přejeli jsme k dalšímu chrámu, hinduistickému. Sri Tehndayuthapany Swamy. Nad schody tam byla celkem velká ratejna, uprostřed troje dveře za mříží, asi je otevírají jen při zvláštních příležitostech. Na sloupech tam byly sochy bohů – z jedné straně ženy, z druhé sloní bůh v různých barvách. Podél schodiště byla řada soch, byly pěkně vyvedené a barevné. Před chrámem bylo jezírko se sochami – byl tam jeden muž a 4 ženy vyloženě se mu předvádějící.

Ještě nebylo moc pozdě, tak jsme ještě vymysleli návštěvu květinové zahrady, kde byly orchideje a růže. Bylo to vedle motýlí farmy. Vstupné do zahrady bylo 6 r, byla zde spousta krásných kytek, hlavně úžasné ibišky s velikánskými květy všech barev. Růže zrovna neměly čas květu, ale bylo zde řada dalších kytek, třeba různé druhy kopřiv, spousta druhů orchidejí i převislých, některé byly i na prodej. Část rostlin byla zasazená v pneumatikách, okolo byla zeleninová zahrada.

Na večeri jsme byli jako předchozí den. Dali jsme si masíčka na špejli a mleté válečky na grilování. Celé to pro oba stálo 20 r. Bylo to kuřecí maso, tofu, mleté a k tomu pálivá omáčka. V hotelu jsme si museli večer sbalit.

18.2.

Ráno jsme se probudili a přšelo. Do hotelu na snídani jsme museli přeběhnout. Já jsem se zadýchala a po příchodu do jídelny jsem měla takovou bolest a bušení v hlavě, že jsem myslela, že to se mnou šlehne. Jestli na to měl vliv rychlejší pohyb ve výšce 1500 m nebo co, nevím. Napila jsem se a ono to pomalu ustávalo.

Ke snídani jsme si objednali americkou snídani. Dostali jsme míchaná vajíčka s kouskem toustů, fazole v kečupu, dva párečky a dušené rajče. K tomu byla mistička s něčím, co vypadalo jako marmeláda, ale bylo to pikantně kyselé.

Po snídani jsme dobalili kufry, naložili vše do auta a odjeli směrem na jih. Akorát přestalo pršet. Asi po 15 km byly opět čajové plantáže Cameron Valley. U kraje silnice bylo odpočívadlo a kavárnička a odtud fantastický výhled na kopcovité čajové plantáže v údolíčku, kterým protékal potůček s vodopádem. Po straně byla továrna na zpracování čaje. Zřejmě tam provádějí exkurze, ale vjezdová brána byla zavřená. Zezdola z údolí jel do továrny nákladák asi s čajem. Stačilo nám jen se kouknout a jeli jsme dál. O kousek dál v Habu byly zase foliáky a terasovitá políčka.

Pak jsme projížděli pralesovitou hustě zarostlou kopcovitou krajinou mírně z kopce. V pralese tam byly schovány domorodé vesničky, mnohdy malé dřevěné domky na kůlech se stěnami z rákosových rohoží.

Zastavili jsme krátce u vodopádů Iskandar. Bylo u nich hned řada prodejních stánků. Z vodopádů nepadala voda dolů, ale stékala po hodně prudké skále. Okolí bylo pěkně parkově upraveno, byly tam kytky, můstky, kameny.

Sjeli jsme do nížiny a u Tapahu najeli na dálnici. V nížinách rostly nekonečné plantáže datlových palm. Cestou jsme zastavili na odpočívadle. K záchodům jsme šli asi 300 m, procházeli jsme okolo řady lidových jídelen s opravdu lidovými cenami. Já jsem si dala 4 kuličky na špejli zřejmě z krabího masa. Vláda si dal jejich kynutý plněný knedlík. Dost často je tu vystavují, je to z rýžového těsta s různými ovocnými náplněmi.

Krátce před Kuala Lumpur přšelo. Viděli jsme docela pěknou bouračku, kvůli tomu tam byla zácpa. Napříč dálnicí ležel totiž překlopený nákladák a ještě do toho byly zamotaná tři další auta.

Dojeli jsme téměř do centra k velké mešitě Bukit Aman. Zaparkovali jsme v krytých garážích a šli na procházku po místním parku Perdana, který je jako Botanická zahrada a jsou tam i části se zvířaty a zoo, to je placené, ale park je zadarmo.

Procházeli jsme parkem, byly tam krásné kytky, stromy, zajímavé druhy palm a sestřihané stromy. Pak tam byl bambusový dům, byla to zastřešená stavba z bambusu, pojatá jako bludiště. Došli jsme až k poměrně rozsáhlému jezeru, u kterého bylo zastřešení ze stanovitých přístřešků. Vrátili jsme se kratší cestou k autu a vyrazili po dálnicích na letiště. Projeli jsme celkem hladce. Za projeté dálniční úseky nám to odečítalo peníze na kartě a před letištěm nám ještě zbylo asi 10 r.

Před půl pátou jsme vrátili auto. Nelíbil se jim škrábanec, který jsme pořídili na boku. Přesvědčili jsme je, že to půjde rozleštit.

Přesunuli jsme se do odletové haly a hladce nás odbavili. Prošla mi polovina láhve vody, lidi zatím nekontrolovali. Odbavení bylo v jednom terminálu, odlétali jsme však z terminálu C. Na něj se přejíždělo vláčkem bez řidiče. Terminál C měl centrální kruhovou část s divokým pralesem s vodopády uprostřed. Z kruhu šly do stran 4 chodby. V patře na pavlači byly různé občerstvovny, většinou docela drahé. Dali jsme si v japonském bufetu 8 ks suši. Za 12 r to docela šlo, ale vodu tu měli za 5 r. Potkali jsme tu mladšochy z Čech, jeli takto složitě do Thajska. Utratili jsme naše poslední peníze za náplast a mentolový olej, jinak se tam za našich 28 r nedalo nic koupit.

Pak již jsme po jezdících chodnících dojeli k naší odletové bráně. Tam byli opravdu pečliví, většinou každého ošahávali, tedy ty kteří zvonili. Odlétali jsme v 19:50. Měli jsme jet s nízkonákladovou společností Malinda, tak jsme nepočítali s žádným občerstvením. Jeli jsme však s Malaysian airlines, tak jsme dostali večeři i pití.

19.2.

Do Perthu jsme dorazili ve 2 hodiny v noci. Kupodivu v půjčovně aut Europcar ještě někdo seděl, ale půjčovat si auto v noci jsme nechtěli. Posadili jsme se a snažili se trochu zdřímnout. Z půjčovny mezitím odešli. Museli jsme si koupit vodu, stála sice 5 \$, ale potřebovali jsme ji. Vytáhli jsme si peníze z automatu, 1 \$ (australský dolar) byl cca 16 Kč. Bylo již 7 hodin ráno, v půjčovně stále nikdo nebyl. Čekaly zde nějaké dvě starší dámy, které však někam odešly. Vláďa odchytil nějakého člověka a ten mu řekl, že tady nikdo nebude a máme jít do půjčovny přímo na parkoviště. Dostali jsme Nisan, trochu jako teréňák. Vypadalo to velké, ale kufry se nám tam sotva vešly.

Aby se Vláďa rozjezdil vlevo, jeli jsem jako první do Perthských hor do národního parku Lesmurdie Falls. Z letiště to bylo jen asi 10 km. Celý Perth je v rovině a tady se to dost zdvihá. Cestou ze silnice byl úžasný výhled. V parku na začátku byla infotabule s mapou a zakreslenými trasami. Došli jsme k vodopádu, ale netekla tam ani kapka, byl vyschlý. Podívali jsme se na něj ze shora, byla to pouze pruhovaná barevná skála. Viděli jsme zeleného papouška, bylo to zde všechno vyschlé a bylo vidět, že zde hořelo.

Přesunuli jsme se do města Fremantle, je to vlastně souměstí s Perthem, leží na levém břehu řeky Swan a má původní koloniální charakter. Podařilo se nám zaparkovat za muzeem vraků. Šli jsme se přes koleje podívat na pláž a na kruhový dům (Round house). Původně to byla pevnost, později vězení. Byl to nejstarší veřejný dům západní Austrálie z r. 1831. Dvnitř bylo dobrovolné vstupné, Vláďa tam hodil nějaké koruny, protože jsme neměli drobné. Byla to kruhová stavba uprostřed s nádvořím, na kterém byla dřevěná zvonice. Po stranách byly kobky.

Šli jsme se podívat do ulic města. Byly tam staré domy, většinou patrové pavlačové ve stylu jako v New Orleansu. Na náměstí byla radnice, socha Johna Curtina, australského premiéra v době

2.SV, a kostel Sv.Jana. Pak jsme se jinými ulicemi vraceli zpět, šli jsme průchodem zadními trakty. Parkování bylo na hodiny, hodili jsme tam pouze pár drobných, tak to bylo jen na pár minut.

Pak již jsme se jeli ubytovat. Cestou jsme ještě nakoupili – čínské nudle v kyblíku. Ptali jsme se na alkohol, ten se prodával v sousední budově a fungoval jako Drive. Lidé kupovali pití přímo do auta. My si koupili velké balení (30 ks) piv XXX, vycházelo to nejlevněji. A taky dvě lahve vína po 5 \$. Takže úplně nejlevnější to v Austrálii není.

Pak jsme jeli na ubytování. Bylo to v řadovém patrovém domku, mělo se to jmenovat Dahinella. Vláda posílal SMS, že přijedeme, ale nikdo neodpověděl a nikdo zde nebyl. Na jedněch dveřích bylo napsáno Sewen, ale mělo to jiné číslo než v objednávce (to byla 15, která byla nad tím na pavlači). Z vedlejšího vchodu vylezla bába, říkala, že to tam je přes Air BnB a klíč se získá otevřením krabičky na kód, který jsme však neměli. Na Bookingu inzerovali výhled do zahrady a na bazén, tak už jsme se těšili, že se vykoupeme. Ale bazén byl bůhví kde, veřejný někde ve čtvrti.

Vláda znovu poslal SMS a ozval se nám chlap, že prý nám posílal kód přes Booking a řekl nám ho. Stejně jsme se ale nemohli dovnitř dostat, až po resetování. Uvnitř byly dvě místnosti, v jedné pouze rozkládací gauč dost hrozný (opět trochu klamavá reklama, měly tam být 4 lůžka) a docela slušná kuchyňka.

Trochu jsme zrelaxovali a pak se jeli podívat do centra města do Elisabeth Quai. Je to mrakodrapové centrum, u vody Swan Bell, zvonová věž. Je tam chráněné přístaviště na řece Swan, odkud jezdí výletní lodě do Zoo a do Fremantle. Přes vjezd do přístavu vedla lávka ve tvaru esíčka zavěšená na obloucích. Na závěru zátoky byl monument z poloelips a stříkající fontánky. Pak jsme se vraceli zpět.

Trochu jsem se při vystupování dotkla sousedního auta pod plachtou a ono píplo. Ihned vyběhla bába ze sousedství, ať dáváme pozor na její auto. Už předtím jednou na nás klepala, že jsme nechali otevřený kufr auta (prázdný).

20.2.

Ráno jsme si dali k snídani jogurt a chleba s čajovkou. Mysleli jsme si, že jsme koupili párečky, ale bylo to mazlavé ve střívkku. Vyrazili jsme do města. Chtěli jsme zahájit v parku Kingspark na kopci nad řekou. Navigovala jsem tam, ale nepočítala jsem s tím, že někde bude zákaz zahnutí, tak jsme museli udělat dvě pomocné smyčky.

Park je zadarmo, zadarmo je i parkování, je velice rozlehlý. U parkoviště bylo infocentrum, kde jsem získala mapičku. Pěstovali tam rostliny různých částí Austrálie. V centrální části byl pomník padlým z 1. a 2.sv s obeliskem. V místnosti pod ním byly pamětní desky padlých i těch z pozdější doby ve Vietnamu či Koreji.

Cesta vedla po visuté stezce, byl to chodník nad údolím. Byly tam různé kvetoucí keře a stromy, rostl tam i baobab. Viděli jsme tam na louce pást se šedorůžové papoušky. Pak tam byl vodní svět – jezírka a potůček, okolo kameny a vodomilné rostliny.

Pak jsme se přesunuli do oblasti buše. V areálu zahrady se zřejmě konal nějaký koncert, bylo tam pódium, okolo různé bariéry, které měly zabránit přímému přístupu diváků. Bariéry právě rozebírali.

Do buše jsme šli okolo pomníku hasičů, kteří zahynuli ve službě, k rozhledně DNA. Nevěděli jsme, proč má tento název, ale pochopili jsme, protože měla tvar dvou šroubovic. Pak jsme šli divokým vyschlým lesem, byly tam kroucené stromy, různé trávy, palmičky. Bylo tam vidět, že se tam přehnal oheň, některé stromy byly ohořelé. Prošli jsme tam krátký okruh. Bohužel prakticky vše bylo po odkvětu. Cestou byla pítka, tak se dalo osvěžovat. K parkovišti jsme došli eukalyptovou alejí z ohromných stromů. Park byl založen na konci 19.stol., na jeho kraji byl památník královny Viktorie.

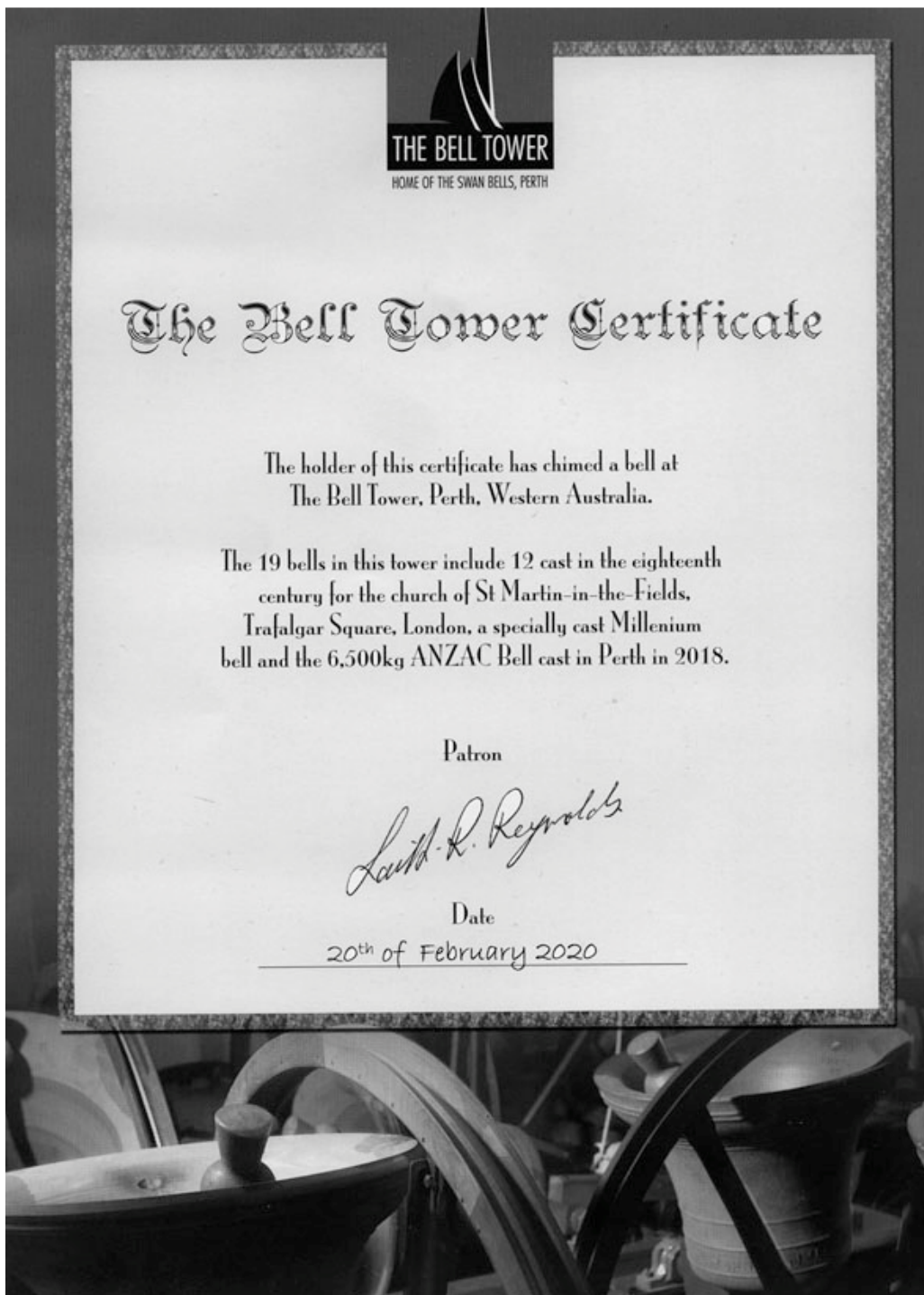
Na 13. hodinu jsme měli objednanou komentovanou prohlídku v Bell Tower - Zvonové věži. Má speciální tvar do špičky, okolo je něco jako list, možná labutí křídlo. Ve věži je přístupných 6 pater. Ujala se nás postarší průvodkyně, kromě nás tam byli Malajci a Američané z Kalifornie. Napřed nám ukázala nejstarší zvon, který tu dříve visel. Byl sem přivezen z Anglie. Celkem tu měli 18 zvonů.

Pak jsme si sedli do předváděcí místnosti, tam nám paní vysvětlovala, jak zvony zvoní – otáčejí se seshora dolů. Trochu rozváděla kombinatoriku, když má každý zvon dně polohy, jak se na tom dají hrát melodie a kolik je možností. Pak spustila dolů lana několika zvonů, předvedla, jak se na ně zvoní, a pak jsme si to mohli také zkusit. Já jsem tahala jako divá, ale nezvonilo to, paní mi to musela ukázat, muselo se jen zlehka. Pak jsme obdrželi certifikát, že jsme zvonili. Celé to stálo 11 \$ v předprodeji, jinak by to bylo za 18.

Pak jsme vyjeli do 6. patra na vyhlídku, na níž byl kolem dokola ochoz z roštu. Byla tu vyhlídka na řeku s dálnicí. O patro níž byly vystavené malé zvonky a velké rolničky, dva ze zvonů zvonily na pohřbu generála Nelsona, převážně byly dovezeny z Anglie z různých kostelů. Věž byla postavena v r.2000. V 5. patře byl největší zvon Anzac, tedy zvon australských námořních sil, který sem dodali teprve v r.2013. O patro níže byly ostatní zvony. Dole byl prodej suvenýrů a hodinový stroj orloje.

Pak jsme šli na přívoz, jezdí tu nízké ploché lodi. Zpáteční lístek stál 3,2 \$, jezdí to po čtvrt hodině a aby lístek platil i nazpět, museli jsme se vrátit do 2 hodin. Na druhé straně to byl kousek do zoologické, jako reklama tam stály dvě schematické figury, lva a asi pumy. Na hrázi stálo 5 surikat a litinový emuové. Ve tři hodiny jsme se vrátili. Auto nám neodtáhli, i když jsme měli na parkovacích hodinách zapláceno pouze 1 hodinu a byli jsme pryč 3.

Pak jsme jeli na poloostrov Mill point, kde stojí obnovený větrný mlýn, vedle stojí domek mlýnáře a domek infocentra. Bylo tam vstupné dobrovolné, hodili jsme tam nějaké drobné a zapsali se do pamětní knihy.

Pak jsme se chtěli podívat do muzea umění, mělo tam byt i domorodé aborižinské umění, ale bylo to v rekonstrukci. Tak jsme to vzali přes krám na ubytování. V alkoholickém krámě měli čtyřbalení velkého piva Praha za 15 \$. Bylo to v akci zlevněné z 25. Z plechovky se nedalo zjistit, kdo to v Česku vyrobil.

Večer jsme si promítli film Tatra kolem světa.

21.2.

Ráno jsme sbalili a vyrazili z Perthu na jih. Dostali jsme se na dálnici a pak už to odsýpalo. Projeli jsme skoro celé město. Dojeli jsme do městečka Rockingham, kde byly na poloostrově Peron zajímavé skalky – houbové skály. Měly hodně rozličné tvary, ostré. Vedla tam perfektní silnička a bylo tu několik parkovišť. Vedlo tam několik stezek, byla tam vyhlídka velice zajímavé konstrukce z nerez. Na parkovišti prodávali kafe z karavanu, ale za 5 \$.

Pokračovali jsme dál, po pár kilometrech byl Pinguin Island, tedy ostrov tučňáků. Jezdily tam lodě každou hodinu, zaplatili jsme 18 \$ důchodcovské jízdné za zpáteční lístek. Za vyšší ceny tam dělali okružní jízdy a jízdu ještě na sousední ostrov za tuleni příp. do Discovery parku, kde předvádějí tučňáky a jejich krmení.

My na celém ostrově neviděli tučňáka ani jednoho, byli zřejmě na lovu. Byla tu velká kolonie pelikánů černobílých, viditelná z vyhlídkové plošiny, a několik druhů racků. Já šla kousek vodou podél pobřeží. Byly tam různé výklenky ve skalách, myslela jsem, že by tam mohli nějaké hnízdit. Zdrželi jsme se tam hodinu.

Pokračovali jsme po dálnici na jih směrem na Mandurah. Zastavili jsme u přístavu. Bylo to pěkné klidné město, parkovaly zde hausbóty, přes řeku tam vedla lávka. Bylo tam řada obchůdků a kaváren. V jedné jsme si dali kafe za 3 \$, k dispozici byla láhev vody zadarmo. Byl to pěkný čistoučkový krámeček, prodávali tam i rostoucí kytky, třeba děrované scindapsusy. Na kraji města měl být park mokřadů Creery Wetlands. Byla to velice mělká laguna, nějakí lidé tam něco lovili sítkou asi 50 m od břehu a měli to asi tak po kolena. Byly tam trasy, bažina, ještě tam měl být Dudley park, ve kterém dle mapy měly být cestičky, ale bylo to za plotem a nějak rozkopané.

Pokračovali jsme dále na jih. Zastavili jsme se u jezera Clifton, které bylo zřejmě slané. Vzniklo vzedmutím pobřeží moře, je s ním rovnoběžné, je dlouhé 20 km. Vyskytují se v něm zajímavé úkazy trombolity. Na pokraji vody je řada valounů pokrytých jakoby bílým povlakem. Jsou to mikroorganismy, jedny z prvních při vývoji života na světě, které vyráběly kyslík. Asi tam taky někde byly sulfidové výrony, alespoň dle čichu. Nad kameny vedla dřevěná zatočená lávka. Hlásila se tam k nám jedna dívčina, viděla naši vlajku na zadním skle auta. Byla to česká studentka z Perthu a byla tu se svou německou kamarádkou.

Pak již jsme dojeli do města Busseltonu. Byly 4 hodiny a ubytovali jsme se v rezervovaném hotelu Restaville. Dostali jsme řadovou chatičku s prostorným pokojem, kuchyňkou a příslušenstvím. Pak jsme si ještě jeli prohlídnout poloostrov Leeuwin. Napřed jsme zajeli k Sugar Loaf Rock – tedy ke skále v podobě homole cukru. Stálo tam ohromné dlouhé svatební vozidlo a dole u vody se fotila nevěsta se svými družičkami. Byly tam moc pěkné skály a na ně vyhlídka.

U města Yallingup jsou další skály Canal rocks, byl tam průliv mezi ostrůvky. Vede tam dřevěný můstek do místa, kde se za přílivu přelévaly vlny a pěkně to tam mlátilo. Byly tam všude roztodivné skály, na druhé straně opět průrva s nápoem vln. V pozdním odpoledni bylo zajímavé osvětlení.

Vrátili jsme se do hotelu ve čtvrt na 8, ještě jsme si byly s Jarkou zaplatvat v bazénu. Měli ho zavírat o půl osmé, ale nikdo to neřešil. Večer jsme byli bez internetu, protože tu nebyla WiFi.

22.2.

Ráno jsme posnídali z vlastních zásob, jen kafe a čaj tu měli erární. Došel nám chleba, tak jsme se stavili v obchoďáku Coles. Kromě chleba, který tu měli zlevněný za 1 \$, jsme koupili fazole s párkem.

Vyrazili jsme směrem na Nannup. Zastavili jsme tam, protože to bylo velice pěkné maličké městečko. Tekla jím hodně divoká řeka, bylo v ní jen trochu vody, ale přes to napadané stromy a okolo divočina. Měli tam obrázek a sochu pruhovaného jakoby psa. Psali tam, že je to nannupský tygr, příbuzný tasamánského čerta, je však vyhynulý. Měli tam nějakou lokomobilu a vagón na vožení dřeva.

Asi 20 km za Nannupem našel Vláďa v mapě Dickson Tower. Odbočili jsme po prašné cestě, tam psali, že most je zavřený, on však nebyl pouze zavřený, ale vůbec tam nebyl, objíždělo se to okolo přes koryto říčky, ale bylo to vysypané štěrskem. Nebyla tam sice ani kapka, ale byl tam vodoznak označující hloubku vody.

Dojeli jsme k věži, muselo se k ní dojít asi 100 m. Věž byla dřevěná hodně v dezolátním stavu, v nejnižším patře chyběl žebřík. Ale alespoň jsme se prošli divokým lesem, okolo nás se rojila ohromná hovada. Viděli jsme tam veliká mraveniště, vypadalo to ale jako úplně tvrdé, tedy to byla spíše termiště.

Další naše zastávka byla v Karri valley. Byl tam chatičkový kemp na břehu jezera v NP Beedelup s příjemnou restaurací. I když bylo poledne, dali jsme si pouze jednu kávu. Poseděli jsme na pohovce a před sebou měli prosklenou stěnu směrem na jezero. Pak jsme podnikli krátkou vycházku podél jezera. Byly tam cedule upozorňující na hady. Měli tam půjčovnu sportovních potřeb, šlapadla, minigolf.

Pak jsme dojeli do městečka Pemberton. Tam byl národní park Gloucester, což je eukalyptový les. Za vstup jsme zaplatili vstupné 2 \$. Byly tam velké stromy a jím vedly 3 stezky o různých délkách. Největší atrakcí však byl strážní strom. Tímto způsobem budovali strážní věže, aby viděli požáry. Okolo kmene stromu byly zavrtané kovové tyče v pravidelných rozestupech ve šroubovici nahoru. Na samém vrcholku byla vyhlídková terasa. Bylo to částečně chráněno drátěnou řídkou sítí. Vylezli jsme

jen kousek kvůli focení, nějakí mladíci tam lezli až nahoru.

V Pembertonu jsme si ještě vyfotili starou parní mašinu, měla jen něco přes 100 let, a zřejmě zde jezdila při svážení dřeva. V Pembertonu a pak ještě několikrát na trase jsme viděli zarostlé koleje, nyní již nefunkční.

Dojeli jsme až do vesnice Northcliffe a jeli k pobřeží k Windy Harbour. Nad oceánem tam bylo několik vyhlídek. Obzvláště povedená byla vyhlídka u telekomunikační věže na vrcholku kopce. Byl tam průhled ohromným kamenným oknem dolů k moři, další výhledy a vyhlídky, pohled na ostré vysoké skály jak dračí zuby.

Pak jsme jeli do Walpolle, místa našeho ubytování. Celá cesta vedla divokým lesem, vedla tam motorovka, ale vypadala jako obyčejná silnice, povolená rychlost byla 110 km. Cestou jsme viděli klokany na kraji cesty, ale otočili se a utekli, pak jsme viděli emu.

Byli jsme ubytovaní v motelu Tingle All Over. Byly tam přízemní domky do čtverce, k tomu společné sociální zařízení, uprostřed bylo posezení. V největší budově byla ohromná kuchyň s šestiplotýnkovým sporákem, bylo tam plno nádobí a vedle byla společenská místnost.

Místní trochu opivněný Australák se s námi dál do řeči, říkal jak je Austrálie ohromná pro málo lidí. Pak sednul do auta a odjel. My seděli napřed venku, ale když přišla tma, přesunuli jsme se do kuchyně. Australákům je hrozně bídne rozumět, tomu venku u stolu přímo ukázkově a paní ubytovatelce také. Vysvětlovala nám, jak vypnout světla a zamknout a nebylo jí rozumět.

23.2.

Ráno jsme si udělali snídani v té ohromné kuchyni. Použili jsme toustový chléb paní domácí z mrazáku a udělali ho v tousteru. Posnídali jsme venku u stolu. Začal se s námi bavit domorodec, který se však zeptal, zda umíme německy, a německy pokračoval, že pochází z Německa a přijel sem jako děcko. Povídal, že si tady před třemi nedělemi pořídil barák a než mu ho dají do kupy, bydlí tady v motelu. Říkal, že neví, zda udělal dobře – není zde banka ani bankomat a doktor sem jezdí jednou za 14 dní.

Jako první tento den jsme měli procházku korunami stromů ve Valley of the Giants – tedy v údolí obrů. Byly to ohromné eukalypty. Přijeli jsme tam krátce před devátou, zrovna otevírali, tak tam nebylo moc lidí. Koupili jsme si lístky jako první, stálo nás to 21 \$ za jednoho. Procházeli jsme po chodníčku v docela značné výšce. Byly to zajímavé kovové konstrukce s rošty. Plošiny ležely na kulatých sloupech jištěných lany s péry a mezi nimi byly obrácené příhradové nosníky s děrovaným plechem. Celé se to poněkud třásl. Psali, že na jednom nosníku může být maximálně 20 lidí. Maximální výška lávky byla 40 m, stromy jí ještě výrazně převyšovaly. Je to druh eukalyptů zv. australsky Tingle. Tím se objasnil název našeho motelu – Eukalypty všude okolo.

Další část stezky šla po zemi, vedla mezi největšími stromy, některé byly poškozené požárem, ale obrostlé. Poslední velký požár zde byl v r.1937. Byl tam strom nazvaný Grandma – babička, který měl dole podobu lidského obličeje a druhý největší King s velkou boulí jako nosem. Do

jednoho stromu se dalo vejít jako do jeskyňky, dalším projít skrz, ležel tam i jeden vyvrácený. Bylo to velice působivé. Mezi Eukalypty rostly menší stromy, kapradiny a hustý podrost.

Pak jsme chtěli pokračovat do NP William Bay. Odbočka na něj však byla uzavřená. Vláďa pak říkal, že někde četl, že se park revitalizuje. Měly tam být skály Elephant rocks (sloní skály) a Greens pool.

Jeli jsme tedy o kus dál a sjeli k Lights beach před Denmarkem. Byl tam pohled na dvě pláže, proti byl ostrůvek, který byl s pevninou spojen kosou přelévanou vlnami. O kus dál byla nudy pláž. Voda byla docela studená, byly dost velké vlny, na jedné pláži byly řasy. Upozorňovali tam na zpětné proudy.

Pak již jsme jeli do Albany. Ubytování jsme měli až od 14 hodin, tak jsme jeli napřed na kopec Mont Clarence. Na vrcholku je tam královská pevnost Princess a panely s galeriemi lodí, které odtud odjely na počátku 1.Sv. U pevnosti (je to ale jen dřevěná zdobená stavba) předváděli koně v historických vojenských uniformách. Naproti byl památník námořních sil Anzac. Dál byla přehlídka kanónů a raket, které používalo námořnictvo. Dalo se projít pevností se skladištěm nábojů pro kanón, který byl o kus dál. Dali jsme si tam v moderní kavárně kávu.

Pak již jsme se jeli ubytovat. Byl to hotel Six Degres skoro v centru kousek od nábřeží. Ubytovali jsme se a pak jsme ještě jeli za dalšími zážitky na poloostrov Torndirrup. Albany leží ve zcela uzavřené zátocce chráněné tímto poloostrovem. Není v něm žádný vysoký barák, je tam řada starých domů v původním stylu.

Jeli jsme k Natural bridges, přírodnímu oblouku a soutěsce Gap. Do ní bušily velké vlny a tříštily se tam. Nad soutěskou byla zavěšená plošina, byla na nerezových nosnících se zajímavým kotvením. O kus dál byly Blowholes – dunící díry. Cesta k nim měřila asi 400 m, šlo se dolů po schodech. Při velké vlně se ozývaly rány jak při bouři. Byla tam pěkná krajina, velké balvany, pak ploché kameny. Cestou byly výhledy na skály a maják.

Na pobřeží laguny bylo velrybářské muzeum a vedle něj velrybářská loď a Wildlife park, byl však otevřený pouze do 5 hodin, což už bylo pryč.

Pak již jsme se vraceli do hotelu. Stavili jsme se ještě v obchodáku Iga, chtěli jsme v poledne nakoupit v Colesu, ale ten byl v neděli zavřený. V Iga byly ceny trochu vyšší, hlavně chleby, ty levnější měli již vyprodané a měli tam pouze balení za 3 \$.

Rozhodli jsme se, že taky jednou půjdeme na večeri a nebudeme se živit pouze zakoupenými potravinami. Na hlavní třídu to bylo jen pár kroků, vše bylo pěkně osvětlené. Měli jsme tam na výběr ze dvou čín a turecké kebabárny. Šli jsme do Číny, kde kupodivu obsluhoval nečíňan a tvářil se moc mile. Zkusili jsme zavolat přes WhatsApp do Čech a popřáli Vaškovi k narozeninám.

Vrátili jsme se do hotelu a brzy se spustil silný slejvák. Šli jsme spát dříve, protože jsme měli brzy ráno vstávat. Měli jsme koupelnu i záchody na chodbě, dámy dokonce o patro níž, tak to bylo v noci složité, byla jsem na pánech. Kadlecovi spali na palandě.

24.2.

Ráno jsme vstali před šestou hodinou, dali si jen jogurt a v 6.15 vyrazili. Čekalo nás 850 km do Kalgoorlie. Jeli jsme po trase Albany, Ravensthorpe, Esperance, Norseman pouze s krátkými zastávkami na čůrání či kávu.

Napřed jsem potřebovala zastavit já ve Wellstead, byla tu pumpa, vedle záchody čisté a s papírem, měli tam zahrádku s dřevěnými sochami. Další zastávka byla na kafe a benzín v Ravensthorpe. Pak jsme viděli parkovat krásný truck v Munginupu, tak jsme u něj zastavili. Byla to parádní cisterna z nerezů se dvěma návěsy. V Esperance byla rozsáhlá prodejna zemědělské techniky, měli tam úžasné mašiny. Další zastávka byla kvůli Vládovi v Gibsonu. Rostl tam ohromný rozložitý

fíkovník.

Sledovali jsme značky. Měli tam na značce „pozor zvíř“ dohromady krávy, ovce a klokany, u toho vždy bylo uvedeno kolik kilometrů to platí a bylo to hodně. Dost dlouho jsme jeli podél kolejí a zrovna, když jsme je přejeli, projel nákladní vlak, byl hodně dlouhý snad kilometr. Cestou bylo několik rybníků, vyschlých, vypadalo to jako slané, z toho trčely suché stromy. Taky jsme viděli shořelý les, asi docela čerstvě. Z počátku bylo zataženo, místy mrholilo, pak jsme z toho vyjeli, teplota postupně vzrůstala až na 34°C. Poslední zastávku jsme udělali v Kambaldě asi 30 km před cílem, Vláš si dal druhou kávu.

Do Kalgoorlie jsme dojeli před 6. hodinou. Napřed jsme zajeli do obchoďáku Coles. Parkovalo se tam v krytých garážích. Ochomýtal se tam okolo jeden domorodec, měli jsme strach, aby netypoval, že se to dá vykrást. Hned vedle bylo infocentrum, právě zavírali, ale něco nám dali. Alkohol v Colesu nevedli, museli jsme přejít přes ulici. Koupili jsme větší balení piv Super Dry (30 ks za 48 \$)

Pak již jsme se jeli ubytovat. Měli jsme ubytování v části Boulder v hotelu Albion. Všude se tam potloukalo plno původních

domorodců. Obzvláště některé starší ženské byly hodně ošklivé. Nebyli jsme přímo v hotelu, ale ve dvoře v motelu. Byl to motel typu M 6 z Ameriky – patrové domy s pavlačí. Měli jsme dvě místnosti – ložnici a kuchyň se třemi postelemi (jedna z nich patrová). Vybavení kuchyně bylo dobré. V areálu byl bazén, byli jsme si zaplavat, bylo to výborné osvěžení.

Večer byly na obloze úžasné světelné efekty – byla bouřka, blýskalo se, ale spíše za mraky, mezi mraky se to rozsvěcovalo, ale nepršelo. Kvůli tomu nešel internet.

24.3.

Až ráno jsme zjistili, že s internetem to bylo jinak. My se pokoušeli přihlašovat na heslo, které dostal Vláďa, ono nám to nechtělo odsouhlasit. Já napřed brala, že invalid je nesprávné heslo, ale pak mi došlo, že to je neplatné. Vláďa došel do recepce a vyfasoval další 3 kódy, pro každého byl jiný. Bylo na něm napsáno, že platí 10 dní, ale od ledna 2000. Proč to tak měli, nebylo jasné.

Ráno jsme vyrazili před 9. hodinou. Jeli jsme k vyhlídce na Big Pit, což je zde největší důl hluboký přes 500 m. Brána však byla zavřená a psali tam, že je to v údržbě. Nabízeli tam náhradní návštěvu dolu Hannan, tak jsme tam jeli.

Cestou jsme ještě viděli hnědou směrovku na Charlotte rezervoár. Je to ohromný zásobník vody zabudovaný do kopečku, byl postaven v r. 1903 a voda do něj je přiváděna ze vzdálenosti 570 km skoro od Perthu. Byly tam infotabule a výhled na město i rozvod rour.

Pak jsme dojeli k dolu na zlato Hannan, je to jako muzeum, platili jsme jako důchodci 18 \$. Bylo tam několik věží a různé budovy – kanceláře, dílny, banka, hospoda. Na počátku stály ohromný nákladák a bagr s více než 2metrovou lžící. Pak tam bylo několik starších strojů a hasičské auto, strojovna s ohromným soustruhem. Pouštěli tam i film. Byly tam i pozůstatky auta prorostlé zelení, byl tam i vstup do šachty, kde však probíhalo další promítání. Měli tam upozornění na možnou přítomnost hadů. Na konci bylo možné rýžovat. Byl tam bazének s vodou a pískem. V regále tam byly rýžovací pánve a plecháčky na zlato. Zkusila jsem si to jen pro foto.

V pokladně byl i prodej suvenýrů, koupila jsem si letecký pohled dolu Big Pit. Měli tam plno kamenů různých velikostí a skleničky se zlatem v nějakém roztoku za 10 \$.

Pak jsme chtěli jet do železničního muzea, které mělo být kousek od našeho motelu, ale muzeum bylo zavřené. V parčíku před ním se povalovalo plno aborižinců.

Stavili jsme se v hotelu, dali si něco k jídlu, udělali kafe a vymysleli co dál. Napřed jsme se prošli po hlavní třídě Boulderu. Bylo tam řada historických budov s podloubím. Došli jsme až k radnici a nakoukli dovnitř. Byl tam sál s balkonem okolo a sloupovím. Vypadalo to spíše jako taneční sál.

Vymysleli jsme, že se pojedeme podívat do sousedního městečka Coolgardie, bylo to 37 km. Město vypadalo skoro opuštěně, jen v infocentru seděla paní a od ní jsme vyfasovali mapičku. Hlavní třída byla velice velkoryse řešena, měla šíři asi tak na 6 pruhů. Proti infocentru byl Ben Prior Park. Nějaký šílenec posbíral zbytky strojů a instaloval to do terénu, okolo každé konstrukce byly bíle natřené kameny. Byl tam nějaký parní stroj a dvě stará auta a nějaké vozy, ostatní byl spíše šrot. Na kraji stály 3 sochy - nějaký aborižinec, běloch a kněz.

Pak tam mělo být u bývalé nádražní budovy železniční muzeum. Budova byla neprodyšně uzavřena, na jedné koleji stála parní mašina a 4 vagóny, jeden cisterna, ostatní osobní, ale s okénky zatlučenými dřevotřískou.

V mapce z infocentra jsem našla, že je tam hřbitov pionýrů, jeli jsme se tam podívat – příjezdní cesta byla prašnačka. Hřbitov byl obehnán bílým plůtkem, bylo tam pár hrobů s hromádkami kamení, uprostřed stál jeden památník s křížem. Pak jsme se ještě byli podívat k Finnertyho vile, měla být přístupná. Byl to celkem normální dřevěný barák. Průvodce vyličil Coolgardie lepší než bylo.

Vrátili jsme se do Kalgoorlie a tam se prošli po hlavní třídě. Napřed jsme se zastavili u vykřičeného růžového domu, který zde zůstal v původní podobě z minulosti. Hlavní třída je velice výstavná. Domy mají zdobené štíty s podloubím, v patře byla zábradlí jak s krajkovím, bylo zde hodně hotelů. V podloubí ale některé prostory nebyly v provozu. Na konci hlavní třídy bylo muzeum s těžní věží. Radnice měla věž s malou cibulkou. Při zpáteční cestě se spustil slejvák, naštěstí se dalo jít podloubím.

Skočili jsme ještě do Colesu pro zásoby na zítřejší cestu. Potřebovala jsem jít na záchod a musela jít na veřejné placené záchodky. Platilo se tam 35 c a měli tam slevu pro důchodce a děti, zaplatila jsem tedy 25 c. Průtrž jak se rychle přihnala, tak rychle přešla, podél chodníků ale tekly proudy vody. Vrátili jsme se do motelu a zašli si zaplavat do bazénu, bylo to velice příjemné, už byl zase hic.

Pak jsme šli do našeho hotelu na večeři. Měli tam akci celý týden kari s rýží za 11,9 \$ a každý den jedno jídlo za akční cenu. Pánové si dali 350 g steak s hranolkami či česnekovými bramborami, Jarka si dala lososový salát, já korejská křidýlka s hranolkami. Bylo to docela pálivé s cenou 16,9 \$.

Večer Vláďa vložil na facebook hodně příspěvků. Pak musel řešit zakázky, protože řada lidí si nepřečetlo, že má dovolenou a dali objednávku.

26.2.

Opět nás čekal poměrně náročný přesun již zpět směrem k Perthu. Vyrazili jsme v 7:45 směrem na jih po silnici, co jsme přijeli. Poslali jsme Vaška vrátit klíče a on bloudil okolím až do restaurace. Jeli jsme až do Norsemanu a tam odtud uhnuli na západ. Silnice se po chvíli změnila na prašnou, měli jsme to odtud 250 km do Hydenu přes oblast Kondininu, do místa, kde je velká vlna.

Cesta sice byla bez asfaltu, ale docela pevná a rovná. Počítali jsme protijedoucí auta a za 250 km jsme jich potkali 8. Krajina byla plochá s eukalyptovým lesem, části byly zcela shořelé, místy tam byl pouze nízký porost. Celou cestu nebylo nic, žádná obydlí ani pumpa či občerstvení. Přesto jsme párkrát zastavili na focení, pak u jezera Johnston. Bylo částečně vyschlé, ale my zastavili na tábořišti u vody. Byly tam záchodky v plechovém domečku – sice suché, ale uklizené s odvětráním a byl tam i papír. Když jsme zastavili, hned se protijedoucí auta zajímala, zda nemáme nějaký problém.

U města Hyden je světoznámá vlna. Zastavili jsme však na první odbočce, což byl Hippos Yawn – hroší tlama. Byla to převislá skála vypadající jako horní část tlamy hrocha. Bylo zde pusto, ale hodně moc much, sedaly si na nás. Již dříve jsme měli s mouchami problémy, ale tady byly obzvlášť dotěrné.

Popojeli jsme asi 1 km k vlně. Tam již byli lidé. A jeden autobus, ve kterém byli Číňani či Korejci a ti se u vlny fotili v různých pozicích včetně selfee. Za auto se mělo zaplatit 12 \$, ale buď kartou nebo mincemi, které jsme neměli, tak jsme nezaplatili nic, protože automat byl poměrně složitý.

Vlna vypadá opravdu impozantně, má tvar klasické mořské vlny ale s barevnými pruhy. Vlnu jsem viděla na řadě obrázků, ale netušila jsem, že se dá vylézt nad ní po kovových schodech na konci vlny. Vpravo byla betonová hradba a za ní přehrada, v kombinaci s vlnou dost drastický zásah. Nahoře nad skalou byl dost rozsáhlý prostor – mírně nakloněná skála jako šikmý pult, asi z ruly, docela drsná. Nad vlnou byla přibetonovaná ohrádka, docela hrozná ze zlomků betonových desek. Úplně nahoře leží ohromné kameny, trochu podobné jako Ďáblovy kuličky, bylo to několik kamenů na sobě, okolo další poházené, jedna koule uvnitř vykotlaná a stojící v dosti nerovnovážné poloze. Vrátili jsme se dolů. Tam byla infotabule o vzniku vlny. Naštěstí už zmizeli ti selfaři.

Proti vlně stojí budova – je v ní prodejna suvenýrů, občerstvení a muzeum figurín vojáčků, také Wild park, za který chtěli 5 \$. My si dali jen kafe. Prodavačka byla velice otrávená, to se nám ještě nestalo, jinak jsou všichni velice příjemní a vstřícní.

Popojeli jsme ještě kousek. Bylo tam malé letiště a u něj jezero Magic. Bylo to kruhové jezero skoro vyschlé, ale voda tam byla a na souši tam ležela kanoe, na břehu byl nějaký rezort. Měli tam plot z kovových profilů ve tvaru emu a v kempu vedle v podobě klokanů.

Měli jsme zarezervované ubytování ve městě Corrigin asi 100 km daleko. Cestou jsme viděli nad stromy shluky hmyzu, skoro nad každým stromem, asi se mouchy shlukovaly před deštěm. Jeli jsme hodně vyprahlou zemědělskou krajinou. Páslo se tu spousta ovcí, byla tu strniště, vše žluté. Cestou se spustil déšť, tak už jsme se nikde nestavovali, i když jsme měli vyhlídnuté nějaké skály.

Ubytování jsme měli na farmě The Mains Guest house. Byl to přízemní moderní dům, my dostali pokoje z druhé strany. Ubytování to bylo velkolepé – byl to v podstatě byt o výměře tak 80 m², byly tam dvě ložnice, obývací, kuchyňka, ohromná koupelna a k tomu terasa. Večer jsme sledovali opět Vláďovy záznamy – dokumentární filmy z 50. a 60. let.

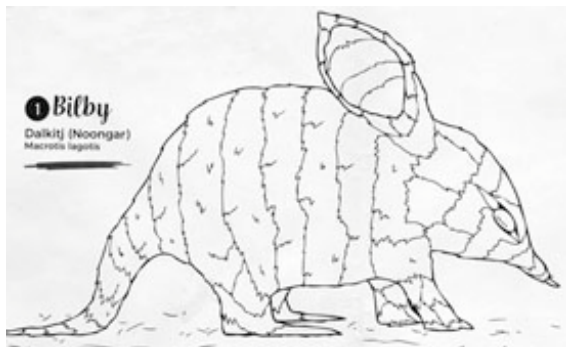
27.2.

Ráno přšelo, přšelo zřejmě celou noc. Po snídani zrovna přestalo, tak jsme si mohli prohlédnout farmu. Paní domácí nám dala krmení pro klokany, tak jsme je mohli krmit, byli velice krotcí. Okolo běhaly husy, slepice, krůty. Pak jsme se podívali na papoušky, zřejmě amazoňany, jednoho zelenomodrého a druhého modročerveného. Zelený se nechal krmit slunečnicovými semínky, říkal „šenk jú“ a ještě něco dalšího, zřejmě jméno. Pak tam taky měli jednoho papouška, kterého zachránili, protože neměl křídlo. Angorská kočka vyskočila na jeho klec a vyložene ji dráždil, byla zcela nepřítelna.

Pak tam pobíhal ohař, který se chtěl s každým skamarádit. Včera nám koukal přes sklo do pokoje. Ještě jsme šli k ohradě, kde se pásly ovce a lamy. Hned přiběhly a nechaly se hladit.

K 9. hodině jsme odjeli. Na kraji města jsme se stavili na psím hřbitově. Dominovala mu socha psa a pak tam bylo plno náhrobků. Vždy tam bylo jméno psa a z které rodiny, ne stáří ani datum. Zase začalo pršet.

V průvodci jsem našla, že je pěkné město York, tak jsme jeli přes něj, i když to bylo trochu delší. Když jsme dojeli do Yorku, přestalo pršet. Na hlavní třídě je řada pěkných domů z 2. poloviny 19. století. Byly v nich krámy spíše suvenýrové, ale zaměřené na domácí výrobu – pletené panenky, zástěry, antikvariát. Došli jsme skoro na konec a pak šli přes zavěšený most přes řeku Avon. Za ním byl cihelný kostel Sv. Trojice. Vraceli jsme se zpět po druhé straně ulice. V prodejně Iga jsme si koupili něco do ruky k obědu – plněné pirohy a obalovaný smažený párek.

Ještě jsme se podívali na místní atrakcí ohromná rákosová zvířata kousek vedle hlavní třídy. Měli tu velkou želvu, rybu, kterou se dalo projít, a veliké ušaté zvíře bilby.

Pak jsme jeli na Perth, opět přšelo. Zastavili jsme se v Colesu na předměstí Perthu v Mundaringu. Bylo to tam pěkně udělané jako náměstíčko s podloubím s jednotlivými krámy. Na jedné straně byl Coles, naproti alkoholový krám, lékárna, pekárna apod. Již po půl druhé jsme byli na místě našeho ubytování ve čtvrti Bulgau. Byl to malý přízemní domeček ve vilové čtvrti. Nikdo zde nebyl. Vláďa zkusil postupně poslat dvě smsky, zkoušel i volat, ale nikdo to nebral ani nereagoval. Tak zkusil jet do nedalekého obchodáku Centrum, že se podívá na internet, ale tam ho neměli.

Tak jsme popojeli dál a tam u rychlých občerstvení typu KFC se Vláďa k internetu připojil, ale žádné zprávy ohledně ubytování tu nebyly. Pak jsme se ještě jednou vrátili, ale nic. Rozhodli jsme se, že se ubytujeme jinde. Kousek na sever byl Tourist park, tak nám to připadalo celkem pro nás vhodné. Bylo to tam pěkné, byly tam chatičky, ale recepce byla otevřená do 18 hodin a to už bylo o něco více. O kus dál byl kemp s chatkami a tam to bylo to samé. Ještě jsme zkusili Night Cap Taverna, ale nenašli jsme to, byly tam supermoderní budovy a jedna čína.

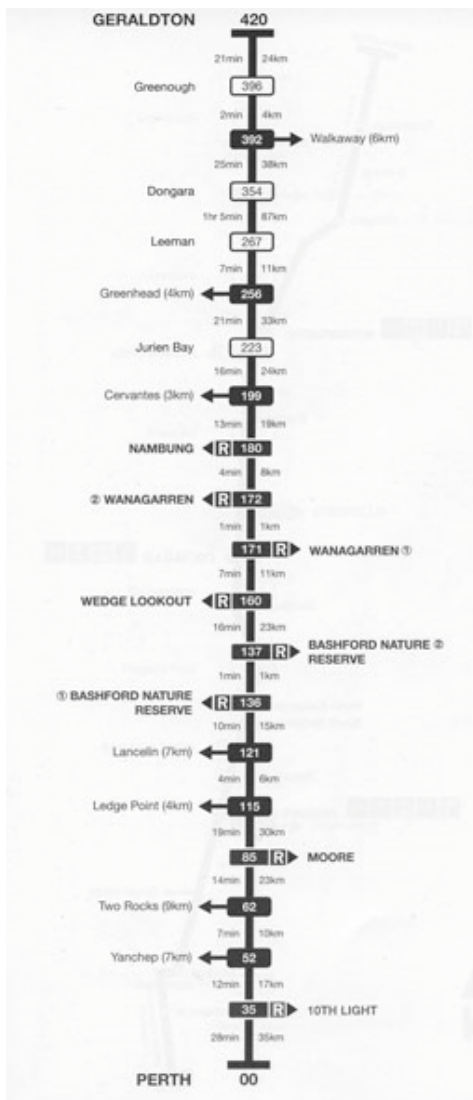
Tak už jsem se zaměřila pouze na hotely. V prvním hotelu nám nabídli apartmán za 340 \$, ve druhém Joondalup City Hotel měli ubytování za 215 \$ a to už jsme vzali, protože byla skoro tma, byl hrozný vítr a střídavě přeháňky. Na obloze byly úžasné barevné efekty – byly to červené mraky v pásech. Pokoj byl se dvěma Kings lůžky – dvěma superširokými královskými lůžky.

28.2.

Byli jsme ubytování v části Joondalup, asi o 20 km dále než jsme to měli objednané původně. Ubytovatelka se ozvala, že nám posílala instrukce přes Booking, kde najdeme u baráku klíče. Přišlo to však až dnes.

Vláďa měl v plánu ještě dvě prohlídky blízko původního ubytování, ale to jsme vynechali a stejně jsme se asi 15 km vraceli do Sorrenta. Je to přístav, ještě součást Perthu, jezdí tam odtud lodě na ostrov Rottnest a parkuje tam plno boháčských jachet. Trochu poprchávalo. Na kraji zátoky stála socha tří skákajících delfínů. Dalo se tam hodit 2 \$ a socha se otočila jednou dokola.

Šli jsme po molu a před námi se začala zvedat jeho část, aby mohla projet loď. Na poloostrově tam bylo plno kaváren, hospod a obchůdků, mezi byla zastřešená pasáž. Vše bylo velice moderní. Původně jsme chtěli obejít zátoku, ale pořád trochu přšelo, tak jsme se vraceli pod střechou, ale jinou pasáží. Ze Sorrenta jsme jeli pobřežní silnicí směrem na sever. Byly tam dost mastnácké vily, většinou patrové, dost rozlehlé, architektonicky hezké, jen na hodně malých pozemcích, mezi domy bylo hrozně málo místa. Postupně začaly být domy teprve rozestavěné a bylo to až do Yanchepu, což bylo asi 50 km od Perthu.

V Yanchepu jsme navštívili národní park stejného jména. Těsně před ním byl zcela vyhořelý les, bylo to skoro čerstvé. Když jsme zastavili, byla tam cítit spálenina, ale asi díky tomu, že bylo po dešti. Silnička do parku byla zavřená, ale fungoval další vjezd z motorovky.

Zaplatili jsme snížené vstupné 15 \$ za všechny. Ptali se nás, jestli dnes pojedeme do Pinnacles, že nám tam lístek bude platit také. Do parku se dalo jet autem, popojížděli jsme – napřed k jezeru, jezero bylo hodně zarostlé. Potloukalo se tam plno kachen a černých slepic s červeným zobákem. Šli jsme pěšky k infocentru a Vláďa to objed. V infu jsme koupili 2 trička (1 pro Vaška k narozeninám za 27 \$). Kousek vedle byla zahrádka pro koaly, bylo to za plotem a za betonovou zídou. Bylo tu asi 5 koal. Zrovna však začalo trochu pršet, jedna koala seděla docela nízko, ale řekli jsme si, že nám neuteče a šli jsme na kafe, než se to přežene. Po kafi jsme ale viděli kousek před sebou stádo klokanů, tak jsme šli k nim. Byli zřejmě celkem zvyklí na lidi, protože nás nechali přijít dost blízko, jeden se tam válel na boku. Šli jsme pomalu a potichu, klokaní vždy jen věřili a někteří se trochu vzdálili. Pak jsme se vrátili k těm koalám a ta dole se někam odstěhovala. Viděli jsme další jen výše či otočené zády.

Pak jsme se ještě jeli podívat ke Karneval Cave. Byla však zavřená asi soukromá. Mají v ní asi vinný sklep,

uvnitř se svítilo a bylo to tam vyzděné.

Po 80 kilometrech na sever jsme se stavili u dun Lancelin. Byla to menší písečná duna, jezdili po ní na motorkách a terénních vozidlech, které tam půjčovali. Vypadalo to, že si tam každý může jezdit kudy chce. Měli tam také půjčovnu sandbordů, v podstatě snowboardů ale s trochu jiným vázáním. My se tam jen trochu prošli na nejbližší kopeček.

Pokračovali jsme dále na sever. Asi po 120 km jsme měli zlatý hřeb dne – park Pinnacles (tzn. jehly či jehlany). Dostali jsme mapku, podrobný výklad, uznali nám lístek z Yanchepu, tak jsme vlastně za návštěvu zaplatili necelé 2 \$ za jednoho.

Autem se tam dal absolvovat okroužek, na některých místech bylo rozšíření, tak se dalo zastavovat. Pinnacles jsou běžové kamenné vápencové útvary vystupující ze žlutého písku. Velikosti byly od 1 m do 3 m, roztodivných tvarů. Mělo to dost velkou rozlohu. Okruh mohl mít

tak 3 km, bylo tam nekonečné množství špiček. Zhruba uprostřed byla na kopečku vyhlídka a skály trochu jiného složení vypadající jako zřícenina. Byli jsme tam asi hodinu.

Vyjížděli jsme z parku a najednou stál na kraji silnice emu. Chtěl přejít silnici a Vláďa se mu snažil nadjet, aby nepřešel a on se otočil, díky tomu jsme ho nevyfotili ani nenafilmovali.

Pak už nám zbývalo jen 200 km do místa našeho ubytování v Geraldtonu, jelo se krásně. Jen jsme zastavili v Jurien Bay na kávu. Měli tam různé dobroty, tak jsme si koupili dva plněné masové pirožky, jeden byl s houbami, druhý kari, bylo to horké a velice dobré.

V Geraldtonu jsme měli objednané ubytování v Rhodeside Lodge skoro za městem. Dostali jsme však klíče a poslali nás do domečku v centru skoro u moře. Měli jsme dvě ložnice a obývací s kuchyňkou. Vydrželi jsme dost dlouho vzhůru a bavili se o poplašných zprávách z Čech o vykupování obchodů kvůli koronaviru.

29.2.

Ráno jsme jeli směrem do centra. Chtěli jsme si to tam prohlédnout, ale není tam nic pozoruhodného, jen bylo vidět pár velikých nákladních lodí. Zastavili jsme se v obchodáku Coles. Neuspěli jsme, protože alkoholový krám bohužel otevíral až v 10 hodin. Jeli jsme směrem na sever, provoz nebyl skoro žádný.

První naše zastávka byla v Národním parku Kalbarri asi po 100 km. Do parku se dá vjet dvěma cestami. V první tam měli napsáno, že je třeba se zaregistrovat, registrační lístky se měly hodit do schránky. Vyplnili jsme je jen pro kontrolu, lístky jsme si však nechali.

Jeli jsme zde na dvě vyhlídky. První se jmenuje hlava jestřába (Hawks Head). Byla tam skála, která se snad za hlavu považovat dala. Pod námi byl dost hluboký kaňon, okolo červené skály z vrstevnatého pískovce. Na řece byly peřeje, byl dost vysoký stav vody, ve vodě plavalo spousta svinstva, ale výhledy tu byly moc pěkné.

Další vyhlídka byla Ross Graham, zde to bylo podobné. U parkovišť byly přístřešky proti slunci, záchodky, silničky perfektní. Pak jsme vyjeli z parku, popojeli asi 20 km a vjeli do druhé části parku. Tam byl automat na placení, mělo se zaplatit 15 \$ za auto a to buď kartou nebo mincemi. Dali jsme to v mincích dohromady a já to šla zaplatit. Musel mi s tím pomoci pán z auta za námi, protože jsem nemohla najít, jak to přepnout na placení v hotovosti.

V této části byla největší atrakce přírodní okno. Dojeli jsme tam a hlásili se k nám manželé z Unhoště. Cestovali karavanem a jeli zhruba protisměrně proti naší trase. Měli na hlavách sítky, aby je neotravovaly mouchy. My to přežili bez sítěk, i když mouchy byly hodně otravné. Jarka poté, co polkla mouchu, tak si vzala přes pusku lehký šátek.

K oknu se jde 400 m, konec cesty je docela divoký, po kamenech nad srázem. Okno je úžasné, jsou tam páskové skály hodně profilované, tvoří převisy červenooranžové barvy. Okno se nachází v místě, kde řeka tvoří ohromný meandr, takže je vidět na obě strany. V hořejší části parku teklo plno vody, tady nebyla skoro ani kapka. Někam se to muselo vsáknout.

Kousek vedle měla být další vyhlídka Sky Walk Inyaka, viděli jsme ji na skále, ale nebyla přístupná. V průvodci psali, že ji budou otevírat v r. 2019, ale asi to ještě nezkoušeli. Bude to převis přesahující hodně nad kaňon.

Pak jsme ještě popojeli na další vyhlídku Z-Bend, ale tam to bylo k vyhlídce dost daleko, asi 500 m a to se nám s mouchami a v děsném hcu nechtělo. Mě naskákaly na zádech z vedra puchýřky (stalo se mi to jen jednou na ostrovech Phi- Phi).

Pak jsme se vrátili na hlavní silnici a jeli dál na sever do Denhamu. Je to na poloostrově Peron zapsaném v Unesco kvůli ochraně fauny a flory.

Zastavili jsme v roadhousu Billabong. Měli tam peníze různých států. Vašek tam věnoval padesátikorunu, prodavačka ji hned dala mezi mince, česká stovka tam byla již z dřívějších. Měli to tam pěkně vyzdobené, venku byly kvetoucí keře, brali jsme zde benzín.

Za odbočkou na Denham jsme viděli 2x pštrosy – napřed nám přeběhli přes silnici (ale bylo to proti slunci), pak jich celé hejno kráčelo podél nás.

Měli jsme ubytování přímo na břehu oceánu, i když to byla zátoka, ale její druhou stranu nebylo vidět. Byl tam šílený víchr, palmy to obývalo. V recepci nikdo nebyl, ale bylo tam napsáno, které máme číslo pokoje a že je otevřeno. Dostali jsme krásný apartmán – obývák s kuchyňkou, 2 ložnice a další ložnice se třemi palandami (tu jsme nepoužili). Kromě dveří ven jsme měli dveře i do vnitrobloku, kde byl bazén. Hned jsme se šly s Jarkou zchladit.

Pak jsme šli nakoupit nutné zásoby, alkohol prodávali o blok dále, bylo to trochu dražší než jinde. Protože lahve vína měly všechny za cenu přes 11 \$, tak jsme koupili 4 l krabici bílého vína za 24 \$. Kadlecovi dokonce za 15 \$, ale to jejich víno mělo jen 9%. Pivo měli většinou lahvové a také dražší, Vláďa koupil 6 ks plechovkové Kilkeny za 24 \$. V plechovkách byla kulička a muselo se jí zatřepat, jinak nebylo nic moc. Když se pořádně vychladilo a protřepalo, začalo Vláďovi chutnat. Já raději zůstala u Super Dry.

1.3.

Celý den jsme měli na průzkum okolí Denhamu, celý poloostrov Peron. Ráno jsme jeli napřed do infocentra, ale byli tam až od 9 hodin a bylo 8.45, tak jsme se jeli podívat na konec městečka k Malé laguně. Vrátili jsme se akorát s otevřením, zjistili jsme, jak to chodí v Monkey Mia s delfíny a vybrali si nějaké materiály k okolí. Jako první jsme zajeli k vyhlídce na Denham.

Další zastávka byla v Oceán parku. Zaplatili jsme důchodcovské vstupné 21 \$ (normální bylo 25) a šli dovnitř. Měli tam veliké kádě a v nich různé potvory – většinou dravé ryby či v jedné i vodního hada. Již tam bylo několik lidí a průvodkyně, která o všech rybách zasněženě vyprávěla případně

předváděla jejich krmení. Byly tam ryby, které vypadaly jako kameny a o nich říkala, že jsou extrémně jedovaté. Byly tam také sasanky a ryby klauni Nemo.

Pak bylo krmení dravých ryb ve venkovním bazénu. Slečna jim házela kusy ryb a ony se o to praly. Plaval tam i jeden malý žralok, který kupodivu jezdil okolo a nijak se do toho nehrnul. Jedna z ryb byla smaragdově zelená. V dalším venkovním bazénu byli velicí žraloci a opět probíhalo jejich krmení. Slečna navlékla na tlustý vlasec kus ryby a mávala jím nad vodou, až se toho nějaký žralok zmocnil.

Další bazén byl uvnitř se skalkou uprostřed. Bylo tam několik ryb a mořská želva. Bylo na ní vidět, jak je cvičená na žrádlo, protože připlavala těsně ke mně. Když pak přišla slečna průvodkyně, vystrkovala hlavu z vody a otvírala tlamu jakoby se zobákem. Byl to zajímavý způsob vystavování vodních živočichů.

Pak jsme navštívili několik vyhlídek na západním pobřeží poloostrova. Jako první Eagle Bluff (orlí útes) s chodníčkem nad útesy, vyhlídkou na mělké pobřeží a ostrůvek s chráněnými ptáky. Měly tam údajně žít ochechule tedy mořské krávy.

Další zastávka byla Fowlers Camp – byla to mělká zátoka s barevnými pruhy, bílý pruh byl zřejmě ze škebliček. Další byla Whalebone Bay (velrybí kost). Byla to zátoka s vyhlídkou na skalky asi ve tvaru velrybí kosti. Na písčité kose tam stálo auto a majitelé tam relaxovali v lehátkách. Příliv by je mohl překvapit.

Pak jsme uhnuli ke Goulet Bluff, dle směrovky tam měla být benzínová pumpa, byla tam, ale jen jednoduchý stojan. Bylo tam i občerstvení, ale když si Vláda chtěl dát kafe, nevedli ho tam, pouze studené nápoje. Dle mapy je tam pouze tábořiště, ale ve skutečnosti je tam kemp i s chatkami a termálním bazénem.

Další zastávka byla vyhlídka na Shell Beach a posléze samotné Shell Beach, tedy škeblová pláž. Místo písku tam byly maličké škebličky ve velkých i několikametrových vrstvách. Bylo tu velmi mělko, dalo se jít mokřým terénem asi 100 m, kde bylo jen trošku vody, byl zrovna odliv.

Poslední naše zastávka byla v Hamelinu na samém konci zátoky. Vyvinuly se tam zajímavé útvary ve tvaru hub stromatolity, tvořené stovkami mikroorganismů, jedny z nejstarších na světě. Nad nimi šla lávka, pod lávkou hnízdily vlaštovky, plašili jsme je. Přestože jsme byli u moře a byl vítr, otravovaly zde mouchy. V Hamelinu je kemp, stojí tam budova staré telegrafní stanice z r. 1884 a stará pošta, ve které je obchůdek a kavárna. Trochu jsme se tam osvěžili.

Tam odtud již jsme se vraceli, ujeli jsme do Hamelinu přes 100 km. Do motelu jsme se vrátili po 4. hodině. Moře vypadalo velice lákavě, tak jsme se šli koupat. Bylo to teplé, mělké, vlny malé, dalo se na nich nechat houpat. Pak jsme šli ještě do bazénu, stejně byl slaný.

Ztenčily se nám zásoby pití ať už alko či nealko, tak jsme je šli doplnit. Koupili jsme velikého tuňáka za necelé 4 \$. Vláďa si koupil další balení piv Kilkenny a piva Byron Bay. K večeři jsme si dali toho tuňáka a kuskus zakoupený ještě v Malajsii.

2.3.

Dvě zprávy dne -zemřel Honza Vyčítal a v Čechách se objevily první tři případy koronaviru.

Ráno jsme vstávali brzy, již po 6.hodině, protože jsme vyráželi na delfíny do Monkey Mia. Pořádají tam krmení delfínů a začíná se v 7.30, pět minut předtím jsme tam dorazili. Venku byla brána a psali tam o registraci, pokladna byla až dále. Zaplatili jsme za důchodce 10 \$ za jednoho a čekali na lávce nad pláží na další pokyny. Bylo zde napsáno, že se začíná v 8.45. Nebylo tu ani moc lidí, ale postupně přibývali. Pak jsme se rozestavili podél břehu na kraji moře a čekali. Plavčík s mikrofonem povídal o zdejší atrakci. Připlouvají sem delfínice s mladými a nechávají se krmit. Zatímco povídal, delfíni opravdu připluli a plavali tak 2 m od břehu na mělčině, dělali okroužky a kroužili okolo. Plavčík říkal, že je zde asi 26 delfínů a občas připlují i cizí.

Delfíni trpělivě čekali, až dokončí svůj proslov a kroužili okolo. Pak přišly dvě dívčiny s kyblíky s rybami. Postupně si vybírali nějaké diváky a nechaly je delfínům dát kus ryby. Delfíni byli opravdu z detailu, lehali si na bok a cenili se. Kyblíky se brzy vyprázdnily, byl konec a lidé se rozešli. My tu potkali Čechy z Unhošti. Po chvíli okolo deváté jsme slyšeli opět hlášení do ampliounů, bylo druhé kolo krmení, to zde již bylo výrazně méně lidí, stáli tak po lýtka ve vodě. Delfíni si vyžadovali pozornost plavčíků. Opět bylo krmení. I když už bylo po všem, delfíni ještě dlouho kroužili kolem.

Šli jsme se koupat, bylo to jako rybník, kousek dál od břehu plavaly hnusné řasy. Blízko vedle mě plaval po hladině černobílý pelikán.

Pak jsme šli ještě plavat do ledvinovitého tropického bazénu s přístřešky a z nich v rohu stříkající vodou. Okolo rostly palmy. Byl tu ubytovací resort a bazén byl jeho součástí. U pokladen byla prodejna suvenýrů. Zůstali jsme tam asi do 1 hodiny.

Chtěli jsme se ještě podívat do národního parku Peron, ale tam je to jen pro čtyřkolky. Tak jsme zajeli jen k Malé laguně. Ze shora však vypadá líp, jako krásné modré oko, zblízka je to mělké, tak vypadá špinavé. Mělo tam žít řada živočichů a ptáků, ale neviděli jsme ani živáčka. Pak jsme ještě

jednou odbočili z hlavní do místa, kde se laguna spojuje říčkou s mořem. Bylo tu hrozně much, ani se nám nechtělo moc se tam procházet.

Ještě jsme se stavili v krámě se suvenýry a tričky a já jsem si tam jedno koupila (26 \$). Dosáhli jsme teplotní rekord 41° C.

Když jsme přijeli do motelu, nefungovala nám klimatizace. Po chvíli přišel nějaký správce a sprdnu nás, že jsme nechali klimatizaci zapnutou, když jsme odjeli. Nesmí se to a vyhrožoval stržením z karty. Ale zapnul nám ji.

Postupně jsme se cachtali v bazénu, Vašek šel do moře a říkal, že měl celý oceán jen pro sebe. Strávili jsme poklidné lenivé odpoledne.

Večer jsme šli na večeri do restaurace. Pizzerii jsme zavrhli, pak byla restaurace, kde měli lístek, který vypadal jako loterie, nevyznali jsme se v tom, tam jsme došli až do Shark Bay hotelu. Objednávalo se u pultu a pak nám to dle čísla přinesli. Vláďa si dal Šnicel, byl to klasický řízek, ale na něm rozpečený sýr. Já si dala Cayen Wings, tedy opět křidélka po Kajensku a bylo to s rukolou a rajčátky. K tomu pivo, jedno stálo 10 \$. Měli tam na zdi aborižinské obrazy na kůži za 110 \$, byly moc pěkně barevné. Měli otevřeno jen do 8.30. My šli o něco dříve, ale již po tmě.

Všichni odpadli již před desátou, jen já si ještě chvíli přepisovala deníček.

3.3.

Ráno jsme se sbalili a ještě něco nakoupili na cestu. Vyrázili jsme na zpáteční cestu. Měli jsme dojet do Geraldtonu, měli jsme tam ubytování stejné jako cestou sem.

Měli jsme velice dobrý průměr ujetých kilometrů. Zastavili jsme v roadhousu Billabong (cestou tam jsme tam byli u pumpy). Měli tam plno suvenýrů a na jedné stěně fotky, které jim tam dávali návštěvníci. Pak jsme jeli dál a krátce se zastavili u řeky Murchison, kde vedou přes řeku 2 mosty – vysoký na hlavní silnici a druhý nízký, původní s odpočívadlem. Řeka byla zřejmě trochu rozvodněná.

Pak jsme uhnuli na Kalbarri, jeli jsme podél národního parku, kde jsme byli před pár dny. Dojeli jsme do města Kalbarri, vlévá se tam do moře řeka Murchison. Pořádají tam krmení pelikánů, ale ráno, tak tam žádní nebyli. Stavili jsme se v íčku, pak jsme vyjeli na špičku zátoky, kde byla vyhlídka na vtok, byl tam památník ztroskotaným námořníkům a vyhlídka na útesy. V zátocce tam bagrovali a vypouštěli to hadicí o kus dál.

Pak jsme to vzali opět do národního parku Kalbarri do jeho přímořské části, která je volně přístupná. Z hlavní silnice jsme udělali několik odboček. Napřed tam bylo Blue Hole. Stálo tam plno aut a nebylo jasné, co tam má být vidět. Bylo to tam na potápění, nějaká hluboká díra v moři.

Další odbočka byla na útesy Red Bluff. Nedošli jsme až na konec, ale jen kousek cesty. Další útesy jsme vynechali a odbočili na Natural bridge – přírodní most. Šlo se asi 400 m. Útočily na nás miliony much, ale vyhlídka byla parádní – útesy a pak oblouk.

To již jsme měli skal dost a jeli jsme k růžovému jezeru. Jsou v něm nějaké řasy, které vyrábějí berakaroten, tak je opravdu růžové. Z východní strany nebyla na jezero žádná vyhlídka, jen občas

trochu prosvítalo. Až skoro na konci bylo parkoviště a odtud vedla cesta k jezeru resp. k vysušené bílé solné pláni.

Pak jsme jeli do Port Gregory na západní mořské straně jezera, které bylo odděleno od moře kopečkem dun. Jeli jsme skoro po břehu, byla tam voda a opravdu docela růžová, nejlepší pohled na jezero byl z vyhlídky před Gregory. Měli tam cedulku v angličtině: Neserte v lese, ale vydržte až do Gregory 1,1 km. Přes jezero vedl chodník, vedle na druhé straně silnice byla další laguna. V Port Gregory jsme dojeli k přístavišti, byla tam jen šikmá plošina a pár lodí a hráz proti vlnám.

Další zastávku jsme udělali v Northamptonu. Je to staré městečko, je v něm klášter, několik kostelů a pár starých domů. Íčko bylo zavřené. Všude byly pomalované ovce, jako byly u nás dříve krávy.

Pak již jsme měli jen asi 60 km do ubytování. Byli jsme opět v Geraldtonu. Koupili jsme v Colesu pečené kuře a nakoupili ještě pivo. Ubytovaní jsme měli jako před 3 dny, napřed recepce za městem a přesun do domečku blíže k centru a moři.

Na pobřeží byla ohromná křišťálová koule a v ní se odráželo slunce a voda.

4.3.

Ráno jsme v pohodě vstali a projeli centrem města. Mají tam pěknou katedrálu. Jeli jsme na jih. Naše první zastávka byla v Port Denison. Byl tam přístav a pobřežní park. Na špičce na malém poloostrově byl pomník námořníkům. Vypadalo to spíše jako zahrada. Byla odtud pěkná vyhlídka na útesy.

Pokračovali jsem do Green Head. V kavárně jsme si dali kafe. Servírka nám ho udělala během luxování, asi akorát otevírali. Šli jsme k moři k Dynamite Bay. Byla to kruhová klidná zátoka. Bylo poledne a nikde tu nebyla ani noha. Bylo tam trochu řas, ale vypadalo to hodně lákavě.

Následovalo Jurien Bay, cestou tam jsme zde již brali benzín, tak jsme ho tam vzali opět a pak se jeli podívat k moři. Je zde trochu zatočené molo, na prospektu vypadalo dost impozantně, ale ve skutečnosti bylo celkem průravé. Byla zde pláž, na ní pár lidí a plošina, na které seděli pouze ptáci. Připadalo mi to jako tučňáci.

Další zastávka byla v Cervantesu. Psali, že tam mají umělecká díla v ulicích, ale byly to spíš blbinky – třeba ohryzek jablka s nožičkami. Cervantes neměl ani žádné nábřeží. Dojeli jsme k mysu

Thirsty – žíznivý a tam se porozhlédli, bylo to tam liduprázdné. Nebyly skoro žádné vlny. Přitom psali, že je tu středisko windsurfingu. Pláž tam nebyla skoro žádná, spíše nánosy řas obrůstající trávou. Rozhled byl široko daleko.

Původně jsme chtěli u Green Head navštívit Lesueur NP, ale vynechali jsme to kvůli mouchám a horku. Má tam kvést mnoho květin, ale teď na to nebyla doba, spíše to bylo na australské jaro.

Před Lancelinem jsme viděli ohromný stoupající kouř, byl tam někde požár, kouř šel přes silnici a bylo mlhovno. Chtěli jsme se k požáru více přiblížit, takže jsme uhnuli na Wedge, ale hořelo nejspíše ve vojenském prostoru, dým z toho však byl pořádný.

Pak již jsme jeli do Perthu na ubytování. Měli jsme ho objednané v National United v severní části Perthu. Ubytovatel se zajímal meilem, kdy přijedeme, tak mu Vláda napsal mezi 5. a 6. hodinou, přijeli jsme asi v 17.10.

Byl to opět domeček ve vilové čtvrti, ale terasa byla zastavěná jakýmsi haraburdím ani okolí nebylo moc upravené. Pan domácí se záhy dostavil a pozdravil „Dobrý den“, nic jiného ale neuměl. Říkal, že byl na Božím Daru lyžovat. Ukázalo se, že v domečku nebudeme sami. Dostali jsme jeden pokoj se třemi širokými postelemi, k tomu minipříslušenství. Kuchyň byla společná a pan domácí nám kladl na srdce, že se v 9 hodin zavírá. Vadilo mu, že Vašek si nechal uvnitř na hlavě klobouk. Zdá se, že tam nějaký člověk bydlel i na dvoře ve stanu.

My se navečeřeli a se setměním jsme vyrazili do centra Perthu. Všechny budovy, most i nábřeží byly pěkně osvětlené. Swan Tower i další měnily barvy, stříkal tam mnohobarevný vodotrysk. Zaparkovali jsme jako poprvé a obešli si trasu přes lávku a okolo zátoky.

Chtěli jsme si dát u stánku kávu, měli ji jen za 2.5 \$. Chtěli jsme utratit drobné, ale řekli, že už zavírají. Bylo jen 8 hodin. Stejně končily i ostatní občerstvovny a zůstaly otevřené jen bary.

Před devátou hodinou jsme se vrátili do ubytování a dopili víno z krabice, které jsme měli přelité do petky. Předbalili jsme si věci na zítřek. O půl desáté na nás klepal ubytovatel, abychom se ztišili.

5.3.

Ráno jsme vstávali v 5 hodin. Šla jsem uvařit čaj do kuchyňky, chovala jsem se jako myška a přiběhl na mě pan domácí a říkal „Kitchen is cloust“, tedy, že je kuchyň zavřená. Řekla jsem jen Tee. On se byl sprchovat a přiběhl na mě pouze opásaný ručníkem.

Sbalili jsme se a v 6 hodin jsme vypadli. Jeli jsme na letiště. I když bylo takhle brzy, byl provoz docela hustý, ale šlo to hladce, vedla nás navigace, i když jsem musela Vládovi dávat korekce. Vrátili jsme auto bez ztráty květinčky a šli do haly na odbavení. Po Austrálii jsme urazili 5.300 km, ve smlouvě jsme měli jen 200 km denně, tak jsme museli připlatit.

Podali jsme kufry, všechny 4 napsali na Vlášdu, vzali nás jako skupinu. Původně jsme měli odléhat až v 15 hodin se společností Malinda do Kuala Lumpur, ale Turci nám napsali, že je let zrušen, ať se ozve. To by z Austrálie bylo poměrně složité, tak to řešil Honza v Praze se Student Agency.

Ta nám poslala návrh nového spojení přes Bangkok již v 9.30 dopoledne. Tím se nám doba návratu prodloužila o 5,5 hodiny, ale vzali jsme to.

Při odbavení měl Vašek problém s koleny, prohlíželi ho extra skenerem, a Jarce to nenačetlo pas, tak musela jít k přepážce, já prošla na automatu. Odletěli jsme do Bangkoku, pěkně se o nás starali, chodili hodně s pitím. Dostali jsme hovězí s fazolkami, jako snack před přistáním nám dali mangovou zmrzlinu.

V Bangkoku jsme přistáli v 15 hodin místního času. V Perthu bylo o hodinu více. Měli jsme tu spoustu času, boarding byl až v 23.30. Letiště je ohromné. I když jsme měli jen transfer, docela nás proklepli – dělali nám sken celé postavy, Kadlecům vyhodili lahvičky s vodou, které dostali v letadle. Abychom zabili čas, dali jsme si tam jídla v restauraci a k tomu nějaké pivo.

Přes noc jsme letěli do Istanbulu, ale dali nám ještě večeři a ráno snídani.

6.3.

V Istanbulu již jsme se napojili na naší původní trasu. Měli jsme opět dost času, do Prahy nám to letělo až v 13.45, i když tam předtím ještě jedno letadlo odlétalo. Dostali jsme malé občerstvení a pivo.

Do Prahy jsme přiletěli o půl třetí. Byli jsme domluvení s Honzou, jen jsme na něj chvíli počkali.

